

GEOFFREY HODSON

**MEDITÁCIÓK AZ
OKKULT ÉLETRŐL**

Fordította: Bárány Károly és Miskolczi Gábor, 2014.

MAGYAR TEOZÓFIAI TÁRSULAT

TARTALOM

ELŐSZÓ.....	2
BEVEZETÉS	4
1. fejezet A gyorsabb győzelemhez vezető Ösvény	4
2. fejezet Agy és test	5
3. fejezet A Természet Temploma	8
4. fejezet Élet és forma	11
5. fejezet A szabadsághoz vezető út.....	12
6. fejezet A Mesterek munkája.....	13
7. fejezet Az Adeptusi természet.....	15
8. fejezet A Nagy Fehér Testvériség	17
9. fejezet A tanítvány élete	20
10. fejezet Tanítványság.....	24
11. fejezet Tökéletlen Tökéletesség	27
12. fejezet A meditáció értéke.....	30
13. fejezet Az elfogadott tanítvány	32
14. fejezet A megszentelt élet.....	35
15. fejezet Makrokozmosz a mikrokozmoszban	37
16. fejezet A töredék és az egész.....	39
17. fejezet A győzelem.....	40
18. fejezet Isten geometrizál.....	42
19. fejezet Emberből Adeptussá válás.....	43
20. fejezet Angyalok és Adeptusok.....	45
BEFEJEZÉS: Béke és Szépség	47

ELŐSZÓ

HODSON-nak igaza van, amikor azt mondja, hogy ez a munkája nem egy tankönyv. Kétlem, hogy az Okkultizmusról tankönyvet lehetne írni, kivéve bizonyos korlátozott mértékig, mert bár kétségtelenül van néhány olyan alapelv, amelyet el lehet olvasni, de ezek csak a leglényegesebb tudnivalók arról a témáról és tapasztalatról, amely teljesen egyedi mind a tanító, mind a tanítvány számára. Az igazi okkultista nem is álmodik arról, hogy ezeket a témákat és tapasztalatokat leírja, mert nagyon jól tudja, hogy helyrehozhatatlan károkat okozna, ha ezt megtenné.

A „Meditációk az okkult életről” című munkájában Hodson arra törekszik, hogy megosszon velünk bizonyos alapelveket, amelyeket tanítóiól megtanult. Többet nem is tehet ebben a nyilvánosságnak szánt könyvben, bár napjainkban a határtalan kíváncsiság és téveszmék odáig fajultak, hogy elég csak keletre utazni az okkultizmus alkotóelemeinek mélyen történő elsajátításához. A tudatlan hozzá nem értők még arra is vetemednek, hogy újságokban publikálják a különböző jóga-gyakorlatok és az állítólagos okkult mendemondák részleteit.

A valódi jóga és az igazi okkultizmus, csak azon kevesek számára érhető el, akik hosszú évek odaadó törekvése és próbatételei után megtalálták tanítójukat, és akik kitartóan gyakorolják annak a csodálatosan összefoglalt jótanácsnak minden részletét, amit korunk legnagyobb okkultistája H. P. Blavatsky hagyott ránk.

„Tiszta élet, nyílt elme, megtisztult szív, élénk értelem, világos szellemi meglátás, testvéries érzés tanulóársunk iránt, készség tanítást és tanácsot adni és kapni, hűség kötelességérzés a Tanító iránt, készséges követése az igazság követelményeinek, ha egyszer bizalmunkat belé helyeztük és hisszük, hogy a Tanító annak birtokában van, személyes igazságtalanságok bátor elviselése, elveinkért való bátor helytállás, félelem nélküli védelme azoknak, akiket igazságtalanul bántanak és folytonos éber szemmel tartása az emberi haladás és tökéletesedés eszményének, amit a titkos tudomány élénk tár — ez az az Arany Lépcső, amelynek fokain a tanuló felhághat az Isteni Bölcsesség templomához.”

Valóban ez az Arany Lépcső, amelyen a tanulónak fel kell kapaszkodnia, hogy méltónak találják az Örök Élet Tudományába történő dicsőséges beavatásra.

Napjainkban ezeket a gondolatokat nyugodtan hívhatjuk a tökéletességre törekvők eszméinek, mert csak igen kevesen lesznek azok, akik hajlandóak akár csak megpróbálni, hogy ezeknek a kihívást jelentő, nagyon magas elvárásoknak a mindennapi életben megfeleljenek. A nagy többségnek valószínűleg kielégítő az okkultizmus időtlen igazságaiból leképzett mai filozófiák nyilvánvaló értelmetlensége, valamint bizonyos testhelyzetek és légzésmódszerek hiábavaló gyakorlása, amelyeket újonnan felfedezett jóga-fajtáknak neveznek. Mindezek azonban csak gyermekded játékok.

Szerencsére Hodson kijózanít minket, és élénk tárja annak a gyakorlati kemény munkának a menetét, amely a mindennapi életben alkalmazva lehetővé teszi számunkra, hogy az Okkultizmus Ösvényére léphessünk.

Azt is világossá teszi, hogy bármikor elkezdhetünk az okkultizmussal foglalkozni, bárhol is vagyunk, bármit is csinálunk, és látszólag bármennyire is elmerültünk az anyagi élet egyhangú hiábavalóságában. Elmondja, hogy egy üzletember ugyanúgy élhet okkult életet, mint egy világtól visszavonult remete. Mert aki meg akarja hódítani a világot, annak a világban is helyt kell állnia — és a világ ilyen értelmű meghódítása tesz igazán okkultistává.

Mielőtt álmodni mernék a valódi okkultizmus tanulmányozásáról, előbb végig kell járnunk elemi iskolát, ahol a szorgalmas diák megismerheti a tiszta és egyszerű élet természetét, az élet célját és törvényeit, és a létezés alapigazságait. A törekvő a Törvény híve, a Törvény közbenjárója, a Törvény hirdetője; mert a jóga elsajátításával ő maga is a Törvény megtestesítőjévé vált. Először betekintést kell kapnia a Törvény természetébe, de nem a köznapi módon, hanem annak lényegébe és azok segítségével, akik maguk már a Törvény beavatottjai.

A kezdet, az ösvényen való haladás, és a végcél elérése valóban nehéz feladat. De csak azt értékeljük igazán, amiért nagy árat fizettünk, és különösen igaz ez az okkultizmus dicsősége esetén. Csak azok válnak méltóvá rá, hogy az okkultizmus előcsarnokába lépjenek, akik tudják, hogyan kell kitartani, akiket a kudarcok és a nehézségek nem tántorítanak el, akik nem ismernek leküzdhetetlen akadályt, nem sajnálnak semmilyen áldozatot és nem riadnak meg a kegyetlen megpróbáltatásoktól. Mert amikor készen állnak majd a belső körbe lépni, már spirituális atlétának, a mindent átható Bölcsesség ismerőjének és az örök Törvény ereje önzetlen irányítójának kell lenniük.

GEORGE S. ARUNDALE

BEVEZETÉS

Ezt a munkámat nem egy tankönyvnek szánom,¹ amely teljes körű megvilágításba helyezi a tárgyalt témát. Ez inkább gondolatok gyűjteménye, amelyek a szerző elméjében merültek fel, amikor megpróbált bizonyos okkult tanításokat ellenőrizni.

Ahogy a címe is sugallja, a kísérletezés módszere a meditáció volt, amelyben a figyelem az okkult tudomány alapvető elveire irányult annak érdekében, hogy azokat közvetlen tapasztalatokká lehessen lefordítani. A szerzőtől távol áll, hogy az okkult tanításokban járatosnak mutassa magát, és különösen elhatárolódik a saját tanítványi voltára, vagy beavatottságára vonatkozó találgatásoktól. Meditáció és törekvés által olyan tudás is megszerzhető a fejlődési szakaszokról, amelyek a jövőben rejlenek. A törekvő megpróbálja tudatosan elképzelni magában az előtte fekvő Ösvényt, hogy sejtései legyenek a reá váró magasságokról, amelyeket meghódítani készül.

A szerző esetében a hozzá eljutott belső felismeréseket nem ritkán azok mélyebb megértését segítő gondolat-áramlat is kísérte. Abban a reményben adja közre művét, hogy az kiindulópontként szolgálhat mások számára is hasonló felfedező utakhoz.

1. fejezet A gyorsabb győzelemhez vezető Ösvény

Mivel az ember egy öntudatos lény, megvan benne az erő, hogy alávesse magát a gyorsabb spirituális kibontakozás, vagyis a „felgyorsulás” folyamatának. Siettetheti célja elérését a normális sebességű növekedést irányító alapelvek fokozott mértékben történő szándékos alkalmazásával.

A folyamat magában foglalja a spirituális gondolatok, érzések, indítékok és az életvitel eleinte ismétlődő, majd végül folytonos hangsúlyozását; valamint ennek kiegészítéseként a személyes életében a spirituális eszmével ellentétes viselkedés megszüntetését. Ez egy olyan rendszer kialakítását jelenti, ami az állandó mentális és érzelmi ön-megfigyelésre és ön-kiigazításra épül.

Az ilyen szisztematikus „ön-felgyorsítás” eleinte a belső konfliktus felerősödését okozza a törekvőben. Természetének minden anyagi része megpróbál ellenállni a spirituális folyamatnak, és igyekszik kimenekülni a mentális irányítás alól. A siker kulcsa ezért az elméje feletti uralmában rejlik, és célja érdekében minden energiáját ennek megszerzésére kell fordítania. Jól teszi, ha amennyire lehetséges figyelmen kívül hagyja az érzelmi természetéből eredő késztetéseket és sugalmazásokat, valamint testi vágyait, és inkább elméje meghódítására koncentrál.

Az emberi személyiségben a gondolkodás dominál; az öntudatosan irányított gondolkodás ereje anyagi létének alapja és ez különbözteti meg az állattól. Ezért az elméje a leghatékonyabb fegyvere, a legmegfelelőbb őrtorony vagy megfigyelő pont, és ezzel tudja a legerősebb befolyást gyakorolni. Az elme az a kulcs-pozíció, amit a konfliktus teljes ideje alatt megszállva kell tartania.

Az elme feletti uralom megkívánja a tudat visszavonását az érzelmektől és a tettektől az intellektusba egészen addig, amíg a tiszta mentális tudatosság kifejlődik. Az élet dolgai iránti érdeklődésnek egyre inkább intellektuálissá és spirituálissá kell válnia — a spirituális állapot magában foglalja a megtisztított és kontrollált érzelmeket. A munka, a tanulás és a pihenés időszakait intellektuálisan és spirituálisan kell eltöltenie, amíg a törekvő megtanul a

---

¹ Az a fajta megközelítés megtalálható C.W. Leadbeater: A Mesterek és az Ösvény; A. Besant: Az előcsarnokban, A Tanítványság Ösvénye, Beavatás; A. Besant és C.W. Leadbeater: Beszélgetések az okkultizmus ösvényéről; és J. Krishnamurti: A Mester lábainál című műveiben.

gondolatok világában élni, és életét az intellektusával irányítani és uralni. Ennek eredményeként személyes élete kifinomult és megtisztult lesz. Önmérséklet és aszkétizmus fogja jellemezni életét; önuralom és méltóság pedig beszédét és viselkedését. Mégis melegszívű és barátságos marad, aki kész segíteni embertársainak, különösen a gyorsabb győzelemhez vezető Ösvény elérése érdekében.

A spirituális önképzés ezen általános módszereihez spirituális gyakorlatok módszeres követésének kell társulnia, amelyek azt a célt szolgálják, hogy egyrészt a tudatosság fókusza a magasabb elmébe helyeződjön át, másrészt, hogy a viselkedés mentális kontrollja megerősödjön és fennmaradjon, harmadrészt, hogy kifejlődjön az absztrakt (elvon) gondolkodás képessége. Később majd az intuicionális tudatosságot kell kifejleszteni, előkészülve ezzel a spirituális kibontakozás legmagasabb szintje, a spirituális Akarat elérésére.

Az ehhez szükséges gyakorlatok az örök igazságoknak a meditáció és a kontempláció segítségével történő belső tanulmányozásából állnak. Néhány ilyen igazságot a könyv későbbi fejezeteiben fogunk tárgyalni.

Ezek és más igazságok jelentik a világ vallásainak alapját, ezért a törekvőnek ajánlatos ezeket tanulmányoznia. Az elmére és az intuícióra is szüksége van az ihletett exoterikus tanítások vizsgálatához annak érdekében, hogy ezoterikus jelentésük feltáruljon. Ezeken a gyakorlatokon keresztül olyan gyűjteményre tesz szert a spirituális igazságokból, amelyeket módszeresen alkalmazva, valóságos tudássá képes konvertálni. Az igazság „tudójává” kell fejlesztenie magát.

Ez kísérletezéssel érhető el, olyan technikával, amely egyénenként különbözik. A különböző vallások szentírásaiban elrejtett bölcsesség leparlásának módszere az, hogy vesszük az igazság kinyilatkoztatásának egyes kijelentéseit és gondolatban addig időzünk felettük, amíg azok a lényegükre redukálódnak. Ezután ezeket a lényegi elemeket mély meditációban szemlélve megragadhatjuk teljes jelentésüket és felismerhetjük az életben történő alkalmazásuk módját.

Ez mentális erőfeszítést követel, mert kényszerítjük az elmét, hogy rendíthetetlenül koncentráljon a kiválasztott témára és megragadja annak lényegét. A siker azért lehetséges, mert az igazság képviselteti magát minden ember tudatában, és a törekvő annak folytán, hogy a keresett igazság benne is jelen van, képes azt meditációja tárgyaként választva felismerni. Az igazság külső kifejeződéseinek tanulmányozásával felfedezheti az igazságot önmagában.

2. fejezet Agy és test

Mivel éber tudatállapotban az agy mindennél fontosabb szerepet játszik az igazság felismerésében, a törekvőnek meg kell értenie az agy működési mechanizmusát és fejlődését. Az előző fejezetben említett meditáció, ha kitartóan végzik, fokozatosan megváltoztatja az agy állapotát. Mind a sejt aktivitás, mind a különböző rezgések érzékelési képessége fokozódik; az agyat alkotó atomok felgyorsulnak,² ahogy a koncentrált gondolat-erő arra kényszeríti őket, hogy továbbítsák a tudat szuper-mentális szintjeiről az erőt, életet és intelligenciát.

Az absztrakt és spirituális igazságokon való meditáció során az egész agy megterhelésnek van kitéve, és a törekvőnek nagy gondot kell fordítania arra, nehogy túlzott igyekezetével kárt okozzon benne. Az enyhe fájdalom, vagy a tompaság érzése arra figyelmezteti, hogy a megterhelés közeledik ahhoz a veszélyes ponthoz, ahonnan maradandó sérülés következhet be. Ilyen esetben a meditációt fel kell függeszteni, vagy más formában

---

² Az okkult tudomány szerint az atomok is fejlődnek, és evolúciójuk felgyorsul az emberi használat eredményeként. Lásd A. Besant és C.W. Leadbeater: Okkult kémia; A. Besant: A tudat kibontakozása.

kell folytatni. Azt a módszert, ami a fájdalmat okozta fokozott óvatossággal szabad csak megvizsgálni és újra kipróbálni; ha fájdalom nem jelentkezik, akkor az annak a jele, hogy a gyakorlat biztonságos.

A spirituális törekvőnél az agy képzésének éber tudatállapotban gyakorlatilag folyamatosnak kell válnia. Ha az irányítás túlzottan meglazul, ha túl mélyre ereszkedik a durva és anyagi gondolkodásba, akkor az agy felgyorsulásának folyamata lelassul, ami nem csak a meditáció gyakorlásának erőfeszítéseit teszi eredménytelenné, hanem még további ellenkező irányú hatást is gyakorol. A különböző rezgések érzékelési képessége csökken és az agyat alkotó atomok fejlődése lelassul.

Az agyat úgy kell tekinteni, mint egy finom és rendkívül értékes eszközt, amely a világi dolgokkal való foglalkozás eredményeként folyton eltompul, és következőképpen megköveteli a folyamatos újraélezést. Ezt meditációval, gondolat-ellenőrzéssel, rendezett és békés étellel, megfelelő ételek fogyasztásával, valamint az olyan típusú gondolkodás szándékos kerülésével lehet elérni, amely csökkentené a spirituális tudatosságot. Minden húsétel beszennyezi a véráramot és eltompítja az agyat. Emellett növeli a hajlamot a durva gondolatokra és érzésekre. A friss gyümölcsök és zöldségek, különösen nyers formában, tisztítják a véráramot, és vitalizálják a testet és az agyat.

A nyugati törekvők számára, akik komolyan és rendszeresen vállalják a meditáció gyakorlását, teljesen nyugodt alvás is szükséges. A napi tevékenység feszültsége után az alvás ideje alatt az agy összeszedi magát, és így alkalmassá válik arra, hogy teljesebb mértékben reagáljon a meditáció eredményeire. Ezért a felgyorsulás folyamata közben, különösen a kezdeti szakaszában, sok pihenés szükséges és javasolt korán álomba merülni. Stimulánsok használata, amelyek a fáradt idegrendszernek a munka folytatását tennék lehetővé, kifejezetten káros. A rendszeres és szabályos mindennapi élet ezek alkalmazását szükségeltelenné teszi.

A napi tevékenységnek hasznossá és céltudatosnak kell válnia annak érdekében, hogy közvetlenül szolgálja az ön-megismerést és ön-megvilágosodást. Azon tevékenységeket, amelyek nem ehhez a célhoz vezetnek, meg kell szüntetni.

A kezdő törekvőt környezete eleinte megakadályozza, hogy ezen feltételeknek megfeleljen, de ahogy halad előre, környezete vagy megváltozik, vagy alkalmazkodni fog spirituális szükségleteihez. Lehet, hogy a folyamat lassúnak tűnik, de mégis bekövetkezik és mértéke pontosan arányos a tanuló belső változásával. Az egyén környezete mindent tartalmaz, amit evolúciós nevelése megkíván. Az ember, aki spirituálisan ébredzik és gyorsan közelít az Élettel való összehangolódáshoz, úgy fogja találni, hogy a környezete is gyorsan változik, mert az élete körülményei növekvő pontossággal tükrözik majd tudatállapotát és annak változását.

Az agyra vonatkozó utasítások az egész testre is érvényesek. Azt is tisztán kell tartani kívül és belül, magnetizmus megőrzése és megtisztítása érdekében gyakori és rendszeres fürdés ajánlott, a ruházatot gyakran kell cserélni, valamint tiszta és természetes életmódot kell folytatni még tisztátalan és természetellenes környezetben is. A kezek és a lábak a test azon részei, amelyek leginkább érzékenyek a külső magnetikus szennyeződésekre. Ezek olyanok, mint a magnetikus nyílások, a test magnetikus rendszerének kimenetei és bemenetei. Amikor egy másik emberrel kezet fogunk, akaratunkkal magnetikus áramlatot és áldást is irányíthatunk felé. Egy okkultista által adott üdvözlésnek őszintének és jószándékúnak kell lennie. Az őszinteség és a jószándék a két legnagyobb védelem az okkult életben.

Az agyat úgy tekinthetjük, mint a makrokozmoszt és a testet, mint a mikrokozmoszt, mert a test minden sejtjében az agyi-élet képviselteti magát, az agy-tudat nyilvánul meg, és az agyi-energia fejeződik ki. Visszafelé pedig a test minden funkciója, cselekedete és tapasztalata tükröződik az agyban, az érzékek közvetítésével. A test viselkedési, vagy személyes tisztatlansága lassító hatással van a felgyorsulás folyamatában lévő agyra, és

tompítja élességét. Amellett, hogy az agy az intelligencia speciális szerveként működik, még az Ego tudatosságának székhelye is; az Ego a fizikai logosza a testi Naprendszernek, és e kettő között folyamatos a kölcsönhatás. Ezért szükséges szigorúan ügyelni a test tisztaságára és egészségére.

Okkult, vagy egyéb gyakorlatok, amelyek a testet rendellenes működési körülmények közé kényszerítik, amelyek túlérzékennyé, vagy éppen kevésbé érzékennyé teszik a test bizonyos részeit, vagy szerveit, káros hatással vannak a testre és az agyra. Harmónia, ritmus, fesztelenség, nyugalom és elegancia alkotják azokat a tulajdonságokat, amelyekre a törekvőnek nevelnie kell a testét.

Az agy így érzékennyé, a test pedig képzetté válik, és az út megnyílik az Ego tudatosságának alászállásához, annak fizikai megnyilvánulása előtt. A magasabb megértés fénye elkezd megvilágítani a személyes intellektus sötéttségét; a mentális test kinövi az eddig jellemző rugalmatlanságát, az elemző és kritikait, valamint az elszigetelődési hajlamát. Ezeket felváltja a nyitottság, a konstruktív ítélőképesség és az egységben gondolkodás.

Ez a változás a mentális testben fontos az agy fejlődése szempontjából; mert mindkettő tulajdonságai mindegyikben visszatükröződnek. Az agy és a mentális test intellektuális központja a személyes tudat ellipszise két fókuszpontjának tekinthető, a negatívnak illetve a pozitívnak. Az egyikben történő változás azonnal megjelenik a másikban; az egyik tökéletesítése lehetetlen a másik tökéletesítése nélkül. Elmebaj, vagy halál esetén a mentális élet nagymértékben szubjektív, mert hiányzik a negatív pólus.

A legmagasabb intellektuális megvilágosodás felé vezető ösvény az agyból a mentális test felé halad, onnan az Ego tudatába és tovább befelé az intuíción keresztül a spirituális Akaratba. Innen az Adeptusban kivezet az egyéni szférából az univerzum tudatához, amelyben hasonlóan egyetemes útvonalon a kozmikus tudatig követhető. A törekvő előtt álló feladat – akinek teste, agya és elméje megkapja a legnagyobb figyelmet, amit csak lehet – az, hogy bizonyos mértékig megteremtse magának az éber Ego-szintű tudatállapotot, amelynek folyamatosan növeli hatókörét és tartósságát. Elméjét folytonosan az alapelvek birodalmába kell emelnie, szokásává kell tennie, hogy minden intellektuális tevékenységét a magasabb elme szintjén végezzen, és ellenálljon minden olyan tendenciának, ami a részletekben való elmerülés által bebörtönözhetné az elméjét.

Az örök igazságokon való meditáció önmagában nem vezet sikerre; a meditációk közötti időszakokban ennek ki kell egészülnie az elmének a magasabb tudatosságban történő kitaró és egyre inkább sikeres tartózkodásával. A törekvő hozzáállását, az érzelmeket érintő tevékenységek vonatkozásában, teljes egészében azok erőfeszítéseire gyakorolt hatása határozza meg. Azokat az érzelmeket, amik eltérítik elméjét és felizgatják testét, következetesen kerülnie kell. Azokat viszont, amelyek egy teljesebb és szabadabb önkifejezési módot tesznek lehetővé, mint a tiszta szeretet, együttérzés, odaadás és a szépségre való fogékonyság azok legmagasabb kifejeződéséig ki kell dolgoznia, hogy egyedül ezek alkossák az érzelmi életet, az intelligencián keresztül működő akarat által biztosítva helyüket.

Ennek elérésében szintén az agy, valamint annak bizonyos részei és szervei nagyon fontos szerepet játszanak. Az agy a testet öltött ember egyéni Énjének tartózkodási helye. Ez a test templomának belső szentélye. Annak minden sejtjét áthatja az egyéni Én intelligencia aspektusa, minden molekulája az egyéni Én energiájával van feltöltve, amelynek fő rezgése, vagy frekvenciája a gondolat. Az agy ezen „gondolat-általi-meglelkesítéséhez” a háromszoros Én másik két aspektusának jelenléte is hozzájárul. Ennélfogva az egész emberi agy a felébredt egyéni öntudat hordozója, egyes részei az emberi intelligencia drágakövének lapjait, az elme különböző minőségeit – konkrét és absztrakt – képviselik.

A tobozmirigy és az agyalapi mirigy azok a fókuszpontok az agyban, amelyeken keresztül az egyéni tudat megnyilvánulása elsősorban megvalósul. Ezekből a tudat, a gondolat

természetének megfelelő változatos frekvenciájú energiahullámokkal terjed ki az agy minden részére. Az átlagemberben a tobozmirigy tevékenysége, az időnként absztrakt kibővüléssel kísért konkrét gondolkodást foglalja magában, míg az agyalapi mirigy közvetíti az időnként intuitív kibővüléssel kísért érzelmeket.

A fejlett emberben az intuíció, az intelligencián keresztül értelmezve halad át, majd a tobozmirigy útján éri el az agyat. Ahogy az intuíció fejlődik, a konkrét gondolkodás fokozatosan visszaszorul a tudatalattiba, ahol csatlakozik az érzelmekhez és az agyalapi mirigyen keresztül éri el az agyat.

A tudatosság fejlődését az agy párhuzamos szervi fejlődése kíséri, beleértve mindkét mirigynél a különböző rezgések érzékelési képességének növekedését. Azok pozitív és negatív polaritásának hangsúlyozottá válása miatt az adó és vevő tevékenységük fokozódik, és így egy közvetlen kölcsönhatás — elektromos szempontból egy mágneses mező — jön létre közöttük. A harmadik agykamra is bekapcsolódik ebbe a mezőbe, hiánytalaná kiegészítve a háromszoros Én háromoldalú mechanizmusának megnyilvánulását az agyon keresztül.

Az elülső kutacsnál lévő, az átlagembernél még éterikus anyaggal kitöltött éterikus nyílás fokozatosan kitisztul eme koponyán belüli „gépezet” sugárzása révén. Amikor ez az átjáró megnyílik, egy új és közvetlen kapcsolatot tesz lehetővé a magasabb Én és az agy, egy rövidebb utat a tudat és a tudathordozó között. A normál átkelő a mentális, az érzelmi és az éterikus tudathordozókon, az agyalapi és a tobozmirigyen halad át, ahol mindegyik mintegy átjátszó állomás működik, amely átvesz, továbbít és a folyamat során különböző mértékben módosít az üzeneteken. A fejlett ember Egoja a kutacson és a harmadik agykamrán keresztül közvetlenül éri el az agyat és így nyilvánul meg abban.

3. fejezet A Természet Temploma

Az előző fejezet befejező részében látható, hogy az agyi központok egy háromszög alakú szimbólumot formáznak, amelynek csúcsa az elülső kutacsnál, az alapszögei pedig a tobozmirigynél és az agyalapi mirigynél vannak. Ez a háromszög a fej fizikai anyagában a másolata annak a három fizikain túli hármasságnak, amelyek a Legfőbb hármas természetének tükröződései. Ez a három hármasság: 1. a mentális, az érzelmi és az életerő princípium; 2. az intelligencia, az intuíció és az akarat; 3. A legfőbb Teremtő, Fenntartó és Átalakító aspektusának tükröződése az emberi Monádban. Ez a három, a feji központtal együtt, összesen négy háromszöget alkotnak. A négy háromszög minden egyes szöge a Legfőbb ugyanolyan aspektusának szimbóluma és megnyilvánulása; egyúttal közöttük a kölcsönös megfeleltethetőség vagy harmónia által bensőséges kapcsolat van. Így nyilvánul meg a legmagasabb a legalacsonyabban; a halhatatlan a halandóban; az élet a formán keresztül; a tudat a tudathordozón keresztül.

Az agy az átjáró, amelyen a tudatnak át kell haladnia a legalsóbbtól a legmagasabb kifejeződéséig. Mind a három előbb említett, fizikain túli háromszög szintén egy átjáró. Ezért mindegyiket tanulmányozni kell; az ember minden egyes princípiumát meg kell érteni, és a közöttük lévő kapcsolatnak világossá kell válnia.

Ezek a princípiumok különböznek az átlagemberben és a fejlett emberben. Az átlagemberben az EGY eme négyféle hármas megnyilvánulása között csak az egészség megővéséhez és a fizikai test hatékony működéséhez szükséges minimális erő áramlik. Az egyén evolúciós fejlődése során az erő mértéke növekszik, és ez az emberi faj fejlődésére is igaz, tehát az egymást követő korszakokban az átlagszint különbözik.

A fejlett emberben ennek az erőnek a mértéke messze meghaladja az átlagemberét, a princípiumai közötti kapcsolat sokkal bensőségesebb, és ennek következtében a megnyilvánulásai is erősebbek. Az átlagemberben a legmagasabb hármasság, a monádikus

alig nyilvánul meg; a következő, az Ego-hoz kötődő, csak kissé nyilvánul meg; az átlagember az alsóbb énjében él és csak keveset tud magasabb Énje létezéséről. A fejlett ember éber tudata elkezd használni az absztrakt intelligenciát és az intuíciót, és fokozatosan kifejleszti spirituális akaratát. A fejlődés új szakasza most megnyílik tudata számára, kibővül és magába foglalja ezt a három képességet, és végül a monádikus ereje — amely a Legfőbb közvetlenül tükröződő Aspektusainak ereje — is megmutatkozik, amint kifejlett agya elkezd válaszolni annak erejére.

A tudat bővülése és az agy fejlesztése a már említett meditáció és kontempláció művészetének gyakorlásával, vagyis a természet legfőbb igazságain való elmélyült merengéssel érhető el.

A kontempláció először is tartalmazza az elme koncentrált ráirányítását az örök igazság egy aspektusára, az istenség egy tulajdonságára. A fejlett embernek a meditáció gyakorlásával edzett elméje rendíthetetlen, képes minden más kizárásával egyetlen fogalomra összpontosítani. Amikor a kiválasztott fogalom egyike az örök igazságoknak, amelyekhez kimeríthetetlen erő tartozik, a tudat automatikusan felemelkedik és kibővül a kapcsolat által. A mentális erőfeszítés megszűnik, az elme lecsendesedik. A törekvő tudatával belép az egy gondolat világába, az „egycélú” univerzumba; a létezés akkordjából egyetlen hangjegyet szólaltat és hall meg. Ekkor erre a hangra figyel, ahogy hallgatja, eggyé válik vele, annak tónusával és rezonanciájával.

Az univerzum hétszeres, akkordjában hét hang van; minden hang a Legfőbb megnyilvánulásának egy módját és egy örök igazságot jelképez. Amikor a tanuló a hét hang egyikén kontemplációba merülve mereng, azonosul az egész hetedrésszel és tudatával egybeolvad vele. Sorba veszi mind a hét hangot, meditációban mindegyiket meghallgatja, és mindegyikkel eggyé válik. Végül ezeken keresztül egyesül az egésszel, a hétszeres ember tudatosan egy lesz a hétszeres univerzummal. Ez a kontempláció célja.

A hét hangot különbözőképpen nevezik. Az első és a hetedik a megnyilvánult élet Alfája és Omegája: ezek az első és az utolsó, a központ és a kerület, amely az egészet tartalmazza. Az első az őseredeti forrás, a pont, az univerzum pozitív ereje. Ezen belül van az univerzumot is magába foglaló³ elme lencsésén keresztül fókuszált kozmikus Nap fénye. Az univerzumban ez az erő; a Logoszban a mindenhatóság; az emberben az akarat.

Kontemplációban ez a három egyként ismerhető meg. Kontemplációban talán még a pont is megismerhető; a pontból és azon keresztül pedig elérhető az univerzumot is magában foglaló elme és a kozmikus forrás; mert AZ (THAT) ami benne van és AZ (THAT) ami rajta túl van, mind EGY. Ennek az Egységnek a felismerése a cél.

A hetedik hang az első végső kifejeződése. A cselekvő erő, a mozgásban lévő akarat, a megnyilvánult mindenhatóság. A viszonylag statikus központ aktív szféra lett, de a kettő mégis egy. Az univerzumban a hetedik a fizikai, az anyagi, a Nap, a bolygók, és minden dolog, ami rajtuk fejlődik. A Logoszban ez az univerzum. Az emberben ez a fizikai test. A megnyilvánulásban a Spirituális Egy anyagi sokféleséggé vált. Mert a sokféleség ismerete elvezet az Egy megismeréséhez, ezért az ember az Egy változatos kifejeződései közé került, hogy azokon keresztül megtalálja és megismerje az egyedüli Egyet. Az Egytől indul el, az Egyen kívül semmit sem ismerve, a sokféle felé. A sokféletől öntudatosan tér vissza az Egyhez.

A második és a hatodik hang, az Élet és annak kifejeződése, szintén párban. Az Élet mindent átható, mindenütt jelenvaló, az univerzum egyesítő princípiuma, a Spirituális Nap; ennek lokalizált kifejeződése az éltető elv az anyagban, az éltető elv a Természetben és a fizikai Nap. Az univerzumban a második hang az Élet; a Logoszban a mindenütt jelenvalóság; az emberben ez a szeretet; a fejlett vagy spirituális emberben ez a bölcsesség.

---

³ Kozmikus.

A hatodik hang az univerzumban a forma, az alak, a szervezett anyag. A Logoszban ez az univerzum 'teste' a tüzes szívvel — a Nappal — aminek életet-adó princípiuma, mint rózsás tűz jelenik meg, és a Földön, mint egy rózsás fényvel izzó atom látható. Az emberben ez az összpontosító képesség; a fejlett emberben az ihletett odaadás.

A harmadik és ötödik hang szintén kiegészítő tulajdonságokat képviselnek. A harmadik a szellem és anyag kölcsönhatása, élet és forma; a szellemnek és életnek az anyagon és formán keresztüli megnyilvánulását vezérlő elvek; az őstípusok és az azokból származó minden forma; Igazság és a tudás kulcsai; ezeket jelenti a harmadik.

Az univerzumban a harmadik hang az univerzális elme által irányított energia; az energia a külső és az univerzális elme a belső kifejeződése. A Logoszban ez a passzív nőnemű princípium; az anyaméh, amelyben minden forma megfog, és amelyből mindegyik megszületik. Az emberben ez a lelkiismeret és az idealizmus, az erkölcs és az igazság; a fejlett emberben ez, mint elvi megértés és absztrakt intelligencia jelenik meg.

Az ötödik hang az örökkévaló időbeli kifejeződése, egy önálló őstípus fokozatosan fejlődő formája. Az univerzumban ez a fejlődési folyamat, a növekedés. A Logoszban ez az Idő. Az emberben ez az agy és az elemző intelligencia; a fejlett emberben ez olyanná válik, mint egy kristály lencse, amelyen keresztül a harmadik hang alapelvei, mint sugarak kivetülnek, és ezáltal fókuszálódnak az agyba ahol, mint megvilágosodás, zsenialitás és inspiráció jelentkeznek.

A negyedik hang a középső elem, a forgópont, a támaszték, a stabil nyugalmi helyzet, a három őseredeti ellentétpár között lengő életinga legalacsonyabb pontja. Ez a tökéletes arányosság, az egyensúly, a legmagasabb művészet ön-kifejeződésének, az élet és a forma, a tudat és a tudathordozó közötti harmóniának az állapota. Ez az a nyugalmi pont, amelyen a megnyilvánult élet ingája a szellem és az anyag közti örökké tartó lengése során mintha röviden megállna. Ebben a végső stabilitás „pillanatnyi szünetében”, tökéletes egyensúlyban, a Legfőbb szépsége feltárul.

Az univerzumban ez a természet szépsége. A Logoszban ez a Szépség Énje. Az emberben ez lesz a szépség szeretete. A fejlett emberben ez a Legfőbb szépsége meglátásának és ábrázolásának képessége.

A negyedik hang lényeges jellemzője a sötétség, a nyugalom, az egyensúly, mint a teremtés hajnalát megelőző éjszakáé. A fizikai, mentális vagy spirituális csírázáshoz szükség van a sötétség leplének takarására. Így egy műalkotás létrehozásakor a művész is visszavonja tudatát önmagában a nappali fényből a teremtő éjszaka sötétségébe, egy kiegyensúlyozott nyugalmi állapotba, amelyben alkotása megfog. Bármely ágazat alkotó-művészenél el kell érnie ezt az egyensúlyt. Ez a Teremtés Törvénye, legyen az univerzum, Naprendszer, bolygó, ember, vagy emberi műalkotás.

Csak ebben a nyugalomban érhető el az a valódi meglátás vagy benyomás, ami nélkül minden művészet élettelen. A zsenialitás tüze csak akkor száll rá a művészre, annak teljes pünkösdi erejével, ha ezt megtalálja és képes belépni ebbe az állapotba.

Valóban bölcs az, aki a kontempláció által megismeri és megérti ezt a hétszeres univerzumot — a hét nagyszerű hangot egyesével, és mint egy akkordot. Ez a tudás az élet hét kulcsa, amely kinyitja az Igazság minden kapuját — az igazságét, ami a természet templomának szentélyében rejtőzik.

Az ember félúton áll a nem-gondolkodó teremtmények és a teremtő akarat között, mint a Teremtő nagykövete a természet ember-alatti birodalmaiban. Az ember feladata, hogy az alsóbb életformákat a saját szintjére emelje. Az, ami a természet templomában rejtőzik, feltárul az emberben; a természet hétszeres tulajdonságainak az emberben kell elérnie a legmagasabb fejlettséget. Az embernek kell felmutatnia a természet fenségességét és erejét, a természet egységét, a természet rejtett elméjét, a természet szépségét és stabilitását, a természet rejtett tanait, a természet ellenállhatatlan készítését az ön-tökéletesítés felé, és a

Természet formán keresztül adott választ a belső Én erejére. A természet tulajdonságait kell magáévá tennie egyre növekvő tökéletességgel, mert ez a fejlődési út, amin a természet az embert vezeti.

4. fejezet Élet és forma

Mivel a természetben a forma alá van rendelve az életnek, ezért az emberben is így kell lennie. Önmagán belülről kell élnie, keresve az élet kiteljesítését, nem pedig a forma állandó fennmaradását.

A forma az élet szolgálója, mégis a világban, ahol a törekvő él, az életet alárendelik a formának. Az élet ennek ellenére mindent legyőz és a forma, bármennyire is erős, végül mégis megsemmisül. A megsemmisülés bánatot okoz mindazoknak, akik egyedül a formában bíznak. De azokat, akik megtanultak bízni az életben, a bánat kevésbé érinti, mert ők megtalálták a boldogság titkát. Egységben az étellel és abban bízva, osztoznak annak szabadságában, és ismerik boldogságát. A fájdalom a formához tartozik; a szenvedés elkerülhetetlen azoknak, akik az uralma alatt állnak, mert a forma átmeneti és szükségszerűen múlandó; halandó lévén egy napon meg kell semmisülnie. Az élet örökkévaló, halhatatlan; azok, akik bíznak benne, legyőzik a halált és örök boldogságot nyernek.

Mégis az élet és a forma valójában nem ellenfelek, hanem az Egyből származó iker-aspektusok. Megértésük és megtapasztalásuk által az ember megtalálja útját az Egyhez. Ennek elérése az emberi élet célja.

Az élet és a forma a Legfőbb Egy lakóhelyéhez vezető átjáró két pillére. Közöttük és azokat összekapcsolva halad az Ösvény, amelyre konkrétan útként is gondolhatunk, amin mindenkinek át kell haladnia. Még a leghatalmasabb Istenek is ezt az utat járták be — az a Hét Hatalmas Intelligencia, akikben a hét hang vagy rezgésmód tökéletesen nyilvánul meg. Még a Legfőbb Egy is megismerte az út örömeit és nehézségeit, olyan univerzumokban, amelyek már réges-régen elporladtak.

Gonosztevők, primitív vademberek, civilizált és kultúremberek, zsenik, próféták, szentek és szent életű emberek tömegei haladnak az örök élethez vezető úton, egyre közelebb jutva az ellentétpároktól való megszabadulás átjárója felé, ami a cél. Az átjárón túl, a Legfőbb lakhelyén vannak a „tökéletessé vált igaz emberek”, az Adeptusok, a Spirituális Királyok. Ezekkel a hatalmas Lényekkel útközben is összetalálkozhatunk, amikor Ők önként visszatérnek a formába zárt élet börtönébe, hogy segítsék, gyógyítsák, vezessék és inspirálják a küszködő emberiséget, fiatalabb testvéreiket.

Bár Ők a lassan felfelé haladó tömeg között járnak, mégis ritkán veszik észre Őket az emberek; mert az emberek szeme hozzászokott, hogy az Egy megnyilvánulási módjainak különbözőségét és megosztottságát nézze, és ezért vak azok fényére, Akik az egységben élnek. De azért e Nagy Lényeket észreveszik azok, akik már kezdik felismerni az egységet a sokféleségben, az életet a formában, és ennek a meglátásuknak megfelelően élnek. A Tökéletes Lények mindig keresik azokat, akikben ez a meglátás felébred, akik arra törekszenek, hogy az Ösvényre lépjenek, és ezért készen állnak, hogy az Ő támogatásukban részesüljenek.

A jelenlegi kor bővelkedik spirituális beállítottságú emberekben, akik az emberi fajt szolgálják és így közelebb kerülnek az Idősebb Testvérekhez. Korunkban a forma külső világa és az élet belső világa közötti fátyol egyre vékonyodik. Megvilágosult férfiak és nők hatolnak át ezen a fátyolon, hogy belépjenek az élet világába. A Tökéletes Lények észreveszik ezeket a benső változásokat, megáldják és inspirálják fiatalabb testvéreiket, ahogy közelednek ahhoz a belső birodalomhoz, ahol Ők élnek.

A Tökéletes Emberek közösségéhez tartozás kiváltsága mindig elérhető azok számára, akik felismerik minden élő egységét, az Univerzális Testvériség tényét, és ezt megértve, életüket ennek az igazságnak megfelelően élik.

Mindazoknak, akik az Ő társaságukat keresik és arra vágnak, hogy irányításuk alatt valóban az emberiséget szolgálják, az Idősebb Testvérek ezt mondják: „Keljete fel! Ébredjete! És váljate az Istenekké, amik vagytok! Éljete úgy, mint az Istenek, tisztán, önzetlenül és erőtök teljességében.”

„Isten, aki a földi világban ti vagytok, ott ragyog bennetek szeplőtlen tisztasággal, önzetlen szeretetet sugározva, és kezdi megmutatni azt az erejét, ami a mindenhatóság ígérését hordozza.”

„A világ tisztatlansága közepette legyetek tiszták; az emberiség önzése közepette szolgáljatek; az emberi gyengeségek közepette legyetek erősek.”

„Ha így élte, megtaláljatek az Örök Élethez vezető átjárót. Ha így szolgáljatek, megtaláltok Minket, Akik a szolgálatnak élünk. Ha erősek vagytok, részesültök a Mi erőnkéből, Akik már a mindenható Isten templomának Oszlopai lettünk.”

„Álmodokban és ébren a Mi erőnk kiárad rajtatek keresztül a világ szolgálatára. A Mi Nevünkben és a Mi Erőnk által a világ gyógyítói, a bánat enyhítói leszte és azok inspirálói, akiket képes magával ragadni a tökéletes élet és a Tökéletes Emberek eszméje.”

„Világotok az általatek megművelendő területet, embertársaitatek annak learatandó kévéi. Nekte kell a betakarítást elvégeznetek, hogy az Isteni Szántóvető, aki a magot elvetette, már ne embereket, hanem Isteneket kaphasson.”

„Úgy éljete, hogy mindenki aki látja életeteteke te arra törekedjen, hogy ő is hozzátok hasonlóan éljen. Úgy szolgáljatek, hogy aki látja szolgáláseteket, maga is szolgálni akarjon. Legyetek erősek, hogy mindenki aki látja erőtöket, a kudarcot maga is győzelemmé változtassa.”

„Ezek a Mi életünk szabályai. Ezeknek betartása közel hoz benneteke Hozzánk. Mindegyikötökre vár Egy Idősebb Testvér, hogy a Világ Megváltóivá tehessen titeket.”

5. fejezet A szabadsághoz vezető út

A világ egy börtön, és az emberi szív a börtöncella, ahova a lélek be van zárva. Az érzékek rácsos ablakán át a lélek a börtönudvart kémelve keresi a menekülési lehetőséget. Sokak számára a szabadulás órája még nem jött el, mert a rácsokat áttörve vagy az ajtókat kinyitva még mindig az útjukat álló komor örökkel találják magukat szembe. Vágy, szenvedély, érzékiség, alattomoság, kapzsiság, önelégültség, önzés, gyűlölet és büszkeség — ezek a bebörtönző erők. Ezek valóban marcona örök, akiknek léte a lélek bebörtönzésétől függ. Ezért hevesen ellenállnak a megsemmisülésnek. Ha harcolunk ellenük, csak az erejüket növeljük, mert a bebörtönzött lélek által rájuk fordított figyelem az életerejük forrása.

A menekülés útja nem az örökkel való összetűzésen át vezet. A szabadság Ösvénye nem kifelé a börtönajtókon keresztül halad, amelyeket az alacsonyabb én hibáinak és hiányosságainak elfogadása alakított ki. Az ösvény a külső konfliktustól távolodva a belső béke felé tart. A fogolynak befelé kell menekülnie. Nem szabad tovább az érzékek rácsos ablakán keresztül a börtönudvart bámulnia, ahol csak szabadságának akadályai vannak, és abba kell hagynia fogyatékoságai közvetlen támadását. Ehelyett vissza kell vonnia minden gondolatát róluk és a velük ellenkező erényekre és pozitív erőkire kell koncentrálnia. Így meg fogja találni az ösvényt önmagában és egy magasabb tudatszintre fog eljutni, ahol csodálatos módon szabad lesz.

Ez az ösvény az önuralom gyakorlásával, tiszta étellel, őszinte törekvéssel, idealizmussal és önfeláldozással található meg és csak így járható. A tisztaság jelenlétében a vágy elhal. A tiszta szeretet elpusztítja a szenvedélyt, legyőz minden gonoszt és szabaddá

teszi azokat, akikben szülőre lel. Ez az anyagi világ börtönéből, a kísértések kínzókamrájából, az érzékiség rabszolgaságából, valamint a gyűlölet és kapzsiság fogságából való menekülés útja.

Ez az út mindenki előtt nyitva áll. Minden felszabadult lélek ezt az utat járta. Ezt hívják a Borotva-éles Ösvénynek, a Szentek Útjának, a Keskeny Útnak, amely a Szűk Kapuhoz vezet; amiről elhangzott, hogy „bizony kevesen találják meg azt”. Majdnem kétezer év telt el, mióta ezeket a szavakat kimondták. Ezen időszak alatt az emberiség fejlődött. Sokan most veszik észre a menekülés útját, de vannak, akik önszántukból, vagy a szokás hatalmánál fogva továbbra is fogságban maradnak, önként alávetve magukat a vágy uralmának. Ők a vakok, akik nem *akarnak* látni, és így sokkal nagyobb hibáznak a szabadság hívását még nem halló fiatalabb lelkeknél.

Bár sok lélek már most is érzi az Isteni iránti vágyakozásból eredő elégedetlenséget, annak értelmét és jelentőségét még nem értik. Az emberek összetévesztik a belső embernek ezt a kimondhatatlan vágyódását az érzéki vággyal, a fizikai sóvárgással, és megpróbálják ezt a gyötrő fájdalmat az azokba való még mélyebbre merüléssel orvosolni. Nem ismerik fel annak a jelét, hogy elkezdtek kinőni az őket eddig elbűvölő élvezeteket, lelkük gyermekkorának játékeit.

Elérték a spirituális serdülőkort, ami radikális és pozitív változásokat kíván. Az élvezetekbe való belemerülést fel kell váltania a bölcs aszkétizmusnak, az érzékiséget pedig a mértékletességnek. Az önző indítékokat önzetlenségre kell cserélni, a kíméletlen önérvényesítést pedig emberszeretetre. Így lehet a spirituális serdülőkorbba lépni, vagyis megtalálni és rálépni a spirituális fejlettséghez vezető útra.

Ezen az úton jártak a Tökéletessé vált Emberek, Akik a világ spirituális Uralkodói, az emberiség igaz Tanítói. Tökéletesek Ők az akaratban, a szeretetben, a tudásban, így nyilvánítva meg tökéletesen a Legfőbb e három jellemzőjét.

6. fejezet A Mesterek munkája

Egy Mester akaratának ellenállhatatlan ereje lényé legmélyéből, léte legközepéből ered. Ott ő egy a Legfőbb Akarattal, az univerzum mindent átható erejével. Ez az immanens, alapvető erő, a nyugalomban lévő energia; az erő lelke; nem maga az erő, hanem az, ami által minden erő létezik, egy alap princípium, amely az összes kiáramló és megnyilvánuló erőt tartalmazza. Tulajdonságai a nyugalom, a sötétség, a csend. Ez az alap, amelyen minden anyagi világ felépül, az univerzum legvégső stabilizáló közege, kimeríthetetlen erőforrása. Az Adeptus ezzel Egyként élve, maga a megtestesült akarat.

Pontosan ugyanez a forrás létezik minden emberben. Ez meditációval megtalálható. Annak, aki meg akarja találni és végig akarja járni a szabadsághoz vezető ösvényt, ezen bennlakozó erő és energia forrásán kell meditálnia. A kontemplációban felfedezheti, hogy ez az erő és energia nem a személyes tulajdona, hanem az erő univerzális forrásából származik. Ekkor megszületik benne az Egy Akarat, ami a legfőbb energia, a kulcs-erő az univerzumban és az emberben.

A Mester szeretetének sugárzása az élet egységének tényén alapszik. Ez független az időtől, nem befolyásolja a tér, nem korlátozza a forma. Egy örök princípium kifejeződése, a létezés természetének alapvető tulajdonsága, a tökéletesen kifejezett egység.

Az ilyen szeretet megerőltetés nélküli és változatlan, kivéve azt, hogy örökké mélyül és egyre erősödik. Nem személyre szólóan adott és nem is személyre szólóan kapott, egyszerűen *van*. A Mester legbensőbb természetéből folyamatosan árad, mint egy isteni áldás mindenre, ami él. Ha viszonzást várna, az idegen lenne természetétől. A napfény nem tér vissza a Naphoz; a folyó nem folyik vissza az eredetéhez; sem a forrásvíz nem árad újra bele a

kútba. A Mester szíve olyan, mint a Nap, mint egy forrás, az örök szeretet kútfeje. Ő maga olyan, mint egy szeretet folyó, amely a belső forrástól a megnyilvánult élet óceánjához tart.

Az Ő szeretete híveiben is ugyanazt az örök szeretetet ébreszti fel. Összekapcsolja az emberi szeretetet az Élet és Szeretet forrásával, amely utána rajta keresztül szabadon áramlik kifelé.

A Mester egy az Élettel; nem az Élet adója, mert az elkülönültséget jelentene. Ő maga az Élet, minden cselekedete ennek az azonosságnak a természetes és tökéletes kifejeződése. Szinte azt mondhatjuk, hogy a Mester Önállóan nem létezik, mert mint Ego megszűnt létezni, kivéve, mint az univerzum sejtjének magja, a kozmosz atomjának protonja. Ő azonos az Élettel, az Élet lényege, a megnyilvánulásnak inkább egy princípiuma, semmint egy egyede. Ezért az Élet jellemzőit tökéletes spontaneitásban mutatja meg. A Szeretet a természete, az ösztöne, a valódi lényege. Ő maga a megnyilvánult szeretet.

A kijelentés, hogy „Isten a Szeretet” szó szerint igaz, mert a szeretet a megnyilvánult egység. Az Egység egy örök princípium, egy mélyen gyökerező és alapvető igazság. Az univerzális intelligencián keresztül megnyilvánuló egység princípiuma válik az univerzális szeretetté. Az emberi elmén át megnyilvánuló egység az igaz emberi szeretet alapja. Az Egység egy spirituális és nem pedig materiális igazság, mert az anyagi fogalmakban kifejezve az egység sokféleséggé válik, ami az ellenkező visszatükröződése. A spirituális szeretet a spirituális egységen nyugszik, nem pedig az anyagi egyesülésen.

Az emberi fejlődés történetét a szeretet szempontjából is le lehet írni. Az ember az állati létből a vademberi fokozatra az anyagi egyesülés és vágy által jutott, majd belép a viszonylag civilizált szakaszba, ahol az elme megtapasztalja a szeretetet. Ezen a fokon a fizikai egyesülés szükségessége még továbbra is fennáll. Ezen túl van az, amikor a spirituális megvilágosodás fénye először villan fel a személyes tudatban, és egy magasabb szintű, mélyebb szeretetet érzékel, bár még nem tudja teljesen kifejezni. A fizikai egyesülés szükségessége csökken, de a társ kapcsolatra továbbra is szüksége van. Ezen túl van a tiszta spirituális szeretet fokozata, ami az egység felismerésén alapul, és ami maga az Élet szeretete.

A tökéletes szeretetnek ez a végső fokozata az élettől való teljes eggyé válás után érhető el. Az egyén az egység princípiumának megtestesülése lesz, minden dolgot egyformán szeret, és azokkal folyamatos spirituális összeolvadást tapasztal. Ez spirituális extázis eredményez, amely bár egyéni, mégis teljesen személytelen és tiszta; nem kell hozzá sem kontaktus, sem társ kapcsolat, hanem inkább egyedüllét kell a teljes átéléséhez.

Ilyen a Mester szeretetének természete: létállapot, nem pedig tevékenység; tudatállapot, nem pedig cselekvés; a töretlen extázis folyamatos élménye, melynek intenzitása az évszázadok múlásával, az időn és téren túli abszolút Egység mélyülő átélésével egyre fokozódik. Ebben az állapotban van a Rendszer Logosza, mert ilyen Isten szeretete, a Legfőbb Második Aspektusa, az Abszolút Szeretet.

A Mester mindent magába foglaló tudását nem egyénileg birtokolja. Az egyéniség az Ő számára csupán csak egy hártya, annyira vékony, hogy szabad, bensőséges kapcsolatot tesz lehetővé az univerzum „Egyéniségével”; annyira rugalmas, hogy tartalmazza a mindenséget. Sem a tudás, sem a mentális tudathordozó nem az Ővé, mert Neki ott van az Egy Tudás, az Egy Legfőbb Elme. Ő Ezeknek része; Mindegyikről *tudja*, hogy a részüket képezi.

A teljes mentális egybeolvadásból eredő minden tudás a rendelkezésére áll. Az egység folytán az Általa elért és az alatta lévő szinteken található minden lény spirituális felismerése és okkult eredménye egyben az Ővé is. A fejlődésben előtte járók mélyebb és nagyobb tudása szintén elérhető számára olyan mértékben, amennyire fel tud emelkedni az Ő tudatszintjükre, és amennyire reprodukálni képes az Ő sokkal finomabb és kifinomultabb ráhangolódásukat az Univerzális Elmére.

Azt lehet mondani, hogy a Legfőbb Intelligencia tudás-rétegekből áll, vagy ilyeneket tartalmaz, és a mélyebb rétegeket az egyéni elmék az evolúció előrehaladásával fogják elérni. Minél haladottabb az egyéni evolúció állapota, annál mélyebbre hatol a megértése.

Az Adeptus tudása tartalmazza azokat az alapelveket, amelyekre az univerzum annak összes sokrétű jelenségével épül; azokat az alapvető igazságokat, amelyek a kulcsokat jelentik minden tudáshoz. A megfelelő kulcs használata egyszerre tárja fel a szükséges ismereteket, és teszi elérhetővé a szinte azonnali megértését az univerzális élet bármely aspektusának, legyen az akár parányi, mint egy atom, sejt, vagy ázálékállatka, vagy hatalmas és messzire ható, mint egy bolygó vagy csillag.

Így az Adeptus a tudomány bármely ágának teljes ismeretéhez szükséges kulcsot birtokolja, és ebben az értelemben mindentudó. Nem úgy, hogy a fejében van minden tudás, vagy a tudatában van minden tény; hanem úgy, hogy ezek azonnal a rendelkezésére állnak, amint egy emberi elmében akár csak ideiglenesen megjelennek, mint a tudomány új felfedezései, vagy mint egy új államigazgatási, vagy művészeti elgondolás; vagy akár egy még nagyobb Elmében, amely a múlt, jelen és jövő minden tudását tartalmazza.

A tudás kulcsaira alapvető matematikai egyenletekként, a természeti törvény kifejeződéseiként, és geometriai elvek absztrakt kinyilatkoztatásaiként is gondolhatunk, mint amelyeken az univerzum felépül, például a kör átmérője és kerülete közötti kapcsolat. De ezek nem csupán matematikai, vagy algebrai egyenletek és formulák. Ezek az élet egyenletei, amelyek igazak a növekedés minden szakaszában, és egyaránt alkalmazhatók a magra, az egész növényre, és a gyümölcsre, a csírasejtre és a teljes organizmusra. Ezek az örök törvény kifejeződései, ezért túl vannak minden változáson, miközben minden változást tartalmaznak, és nem csak a kezdetet, az érést és a végleges állapotot fedik fel, hanem a teljes egészet.

Az Adeptusnál a kulcsok birtoklásához és az azok használatához szükséges erőhöz még hozzáadódik az általa elért mindenütt jelenvalóság képessége. Ez azt jelenti, hogy képes az akarata által összpontosítani a figyelmét a Naprendszer különböző, tetszés szerinti részeire. Így közvetlenül megfigyelhet bármit, amiről részletes ismeretet akar szerezni. Emellett, az egység elérése révén, Ő szó szerint egy a létezés Forrásával és a minden dologban ott lévő étellel; ezért képes kiegészíteni a külső megfigyeléssel megszerzett tudást, a belülről történő megértéssel.

Ezért a Mester tudása teljes; magában foglalja az összes külső jelenség megértését és a rejtett életfolyamatoknak, a növekedés rugóinak észlelését. Ő a Tudósok Mestere, minden igazságkereső példaképe. Az Ő nyomdokaiban járnak majd a jövő tudósai is, mert bár a vezető tudósok haladása manapság igen jelentős, valójában a fizika és a csillagászat, a kémia és a biológia, a fiziológia és a pszichológia tudományának csak a felszínét karcogtják, de nem ismerik az igazságot úgy, ahogy azt az Adeptus ismeri.

Az Adeptus megosztja eredményeit minden élőlényvel a Földön, rendelkezésre bocsájtva erejét, szeretetét és tudását mindenki számára. Munkája részben az, hogy lefordítsa az univerzalist a részleteire, és hogy a Legfőbb Erejét, Bölcsességét és Tudását egyre bensőségesebb kapcsolatba hozza a természet fejlődésben alatta található birodalmaival.

Az energia szempontjából minden Adeptus a kimeríthetetlen energia átalakítója, és az e világ számára szükséges módon átalakított energia szétosztója. Ezt a munkát az elme tudatszintjén túli síkokon végzik. Az erő, bölcsesség és tudás formájában megnyilvánuló mindhárom isteni energia típusnak megvan a megfelelő tudatszintje, ahol tiszta állapotban található, és ahonnan továbbítható az alsóbb világok felé.

7. fejezet Az Adeptusi természet

Az Adeptus tudatosan az időtlenség állapotában él. Ő a körülményektől független, és ezért szabad. Ha úgy döntene, akkor belesüllyedhetne az örökkévalóság viszonylagos

feledésébe, maga mögött hagyva az időt és az időleges dolgokat. Elhagyva az univerzumot, amelyben szabadságát elnyerte, teljesen tudatosan visszatérhetne a „feltétel-nélküliségbe”, ahonnan egykor öntudatlanul kiemelkedett.

Bár a tökéletes ember szabadon dönthet a folytatásról, együttérzése olyan nagy a világ iránt, és az egységtudata olyan közeli minden élővel, hogy az örökkévaló boldogság küszöbén állva, amelynek felfoghatatlan öröme elérhető lenne számára, Ő mégis visszafordul. Lemond a győzelem gyümölcseiről, és Ő aki már megtanult az örökkévalóságban élni, önként aláveti magát az idő általi bebörtönzésnek. Tudja, hogy ezzel a lemondással, és osztozva az emberiség fogságában Ő, aki ismeri a menekülés útját, minden más lénynek is segít közelebb jutni a céljához. Spirituális megszületésekor lemondott minden hatalomról és vagyonbirtoklásról; most, az örökkévalóságba történő megszületése előestéjén, lemond az örök életbe való azonnali belépésről.

Az Adeptus ezzel az önkéntes lemondással osztozik és enyhít a világ bánatán. Azért marad, hogy fényt vigyen az idő világainak sötétségébe; hogy felébressze az emberek alvó lelkét; hogy üdvözölje a felébredt spirituális törekvőket és vezesse őket az örök békéhez tartó ösvényen.

Most, hogy Ő már túl van a bánaton, enyhíteni tudja; túl van a betegségen, ezért gyógyítani tudja; túl van a tudatlanságon, ezért el tudja oszlatni; túl van a személyes karmán,⁴ ezért osztozhat mások karmájában, így könnyítve azok terheit. Túl van a cselekvés szükségességén, ezért személytelenül végezheti munkáját, mint a Legfőbb Akaratának képviselője. Saját választott körülményei között marad, lemondva a „feltétel-nélküliség” állapotának szabadságáról. Ő az örök élet csírasejtje az időbe-zárt emberiség testében. Így foglalja el helyét felszabadult Testvérei között, a Bolygó Őrzőinek Rendjében.

Az Adeptus munkájának természetétől függ, hogy fizikai testet ölt-e, vagy nem. Ha gyakran szükséges érintkeznie a Földdel és annak lakóival, akkor fenntart egy tökéletes testet egy rejtett menedékhelyen. Ha munkája bolygón-túli, vagy kifejezetten a spirituális Hármassághoz,⁵ a minden élő dolog alapját képező princípiumokhoz kötődik, akkor nem fog fizikai testet öltetni, hanem egy speciálisan létrehozott fizikain-túli tudathordozót használ. Felülkerekedett a halálon, nem szükséges újjászületnie, tökéletes egyensúlyban van, karma nélküli, szabadon él és dolgozik fizikai testben, vagy anélkül.

Ha fizikai testet visel, akkor annak formája kifejezi spirituális tökéletességének valóját. Erőben, szépségben és hatékonyságban is tökéletes; a megtestesülés semmilyen módon nem korlátozza az Ő fizikain-túli tevékenységét. A testet önként öltötte fel; és tetszése szerint félre is teheti.

A tér nem korlátozza Őt, sem az idő nem tartja fogságban. Finomabb tudathordozóiban akarata által szabadon mozoghat a Naprendszerben. Olyan időben él, amely összekapcsolódik az örökkévalósággal, és mivel túllépett az ok és okozat törvényének működésén, mindennapi élete mentes a megterheléstől vagy az aggódástól. Fizikai tudathordozóján ezért kevés nyomot hagynak a múltó évszázadok.

Az átlagemberhez képest sokkal kevesebbet kell ennie és aludnia. Tudása az élet formában való megnyilvánulásának törvényeiről és alapelveiről, valamint alapos ismerete az élet háromszoros kifejeződéséről a formán keresztül — belemerülés, hasonulás, és kiszabadulás;⁶ születés, felnövekedés, és leépülés — lehetővé teszi számára, hogy hosszú ideig tökéletes állapotban tartsa testét.

Bár a maga számára meghatározott, vagy az Adeptus Testvériség — aminek tagja — által kiosztott napi feladatokat teljesíthet, tudatát ez nem korlátozza. Ezzel egyidejűleg teljes

---

⁴ Az ok és okozat törvénye, és a törvény működésének eredményei.

⁵ Lásd C.W. Leadbeater: A Monád; A. Besant: A tudat kibontakozása.

⁶ Abszorpció, asszimiláció, dezintegráció

mértékben tudatos az Univerzum öt rétegének szintjén, a fizikaitól a nirvánikusig.⁷ Így folyamatosan részesül a mindenhatóság forrásaként szolgáló nirvánikus erőben; a mindenütt jelenvalóságot adó buddhikus⁸ boldogságban; és az Egy Elmével való mentális egyesülésben, ami egyet jelent a mindentudással. A Legfőbb e tulajdonságait Ő a legtökéletesebb mértékben nyilvánítja meg a fizikai szintű életvitelében, az érzései és a gondolatai mindegyikén keresztül; mert Benne a magasabb és az alacsonyabb hármasság már egyesült, ahogy azt az összefonódó háromszögek szimbolikusan ábrázolják.

Részben ilyen az élő Adeptus; és ilyen Lények kezében van a Világ Belső Kormányzata, ami ezért korlátlan hatalmú, teljes mértékben helyesen ítélő, és mindent ismerő.

8. fejezet A Nagy Fehér Testvériség

Az egész teremtésben benne rejlt háromszoros erők az Adeptusban és Rajta keresztül érik el a legmagasabb fokú öntudatos kifejeződésüket. Még tökéletesebb és még erőteljesebb ezek megnyilvánulása a Nagy Fehér Testvériség Közösségén át, amelyhez az Adeptus tartozik. Lényegében ez a csoport egy egység, a spirituális csírsejt az emberiség egész testében. Az Adeptusok ezen csodálatos társaságában a háromszoros tulajdonságok hét változatban nyilvánulnak meg.

Ez az Okkult Hierarchia, mint az univerzum és az ember, szintén hétrétegű. A hét aspektus mindegyike közvetlenül a tudat megfelelő szintjeiről, a legmagasabb spirituális szinttől a fizikai szintig, működik. Mindegyik a hét erőáramlat — a hét sugár — egyikének megfelelő tevékenységben fejeződik ki, amelyek az Élet és a Fény központi Forrásából áradnak. Mégis az egész Testvériség egy, az Egy Akarat, az Egy Bölcsesség és az Egy Intelligencia kifejeződése.

Amikor az emberi Monád⁹ alászáll a fizikai emberiség felé, az emberi öntudat elérése előtt az emberi fokozat alatti létformákban csoport-tudatként fejlődik. Ez az ásványi, növényi és állati birodalmakban megtestesülő intelligencia még nem egyéni, hanem kollektív. Az ásványi világban egyed-csoportosulások történnek, amelyek mindegyike egy látszólag-egyéni tudat, amiben többféle érc és drágakő keveredik sugaruknak megfelelően. A csoportosulás nem utal földrajzi elhelyezkedésre, mert a csoport-tudat fizikai megtestesülései a bolygó egymástól távol eső részein is előfordulhatnak.

A növényi birodalomban a csoportokra osztottság jóval tisztábban jelentkezik, és ez még inkább igaz az állatok esetén, mert ezen a fokozaton keresztül lehet a valódi egyéniséget megközelíteni. Az emberiséggel való érintkezés révén a háziállat kinövi a csoport-rendszert, és eléri az emberi egyéniesülést, vagy én-tudatot.¹⁰ Minden emberi Ego az Egy Spirituális Legfőbb Tudat egy egyéniesült „darabjának” megnyilvánulása az univerzumban; egy önállóan létező mikrokozmosz.

Az emberi birodalomban ez az önálló létezés lassan tökéletessé fejlődik, mialatt az emberből Adeptus lesz. Ekkor feladja elkülönült egyéniségét, és önként visszatér a csoport-tudatba. Azonban ez a feladás nem vonja maga után az egyéniség elvesztését, mert paradox módon az egésszel való összeolvadás felerősíti a „töredék” önálló létezését.

Az Adeptus egyszerre Egy egyedüli lény és az Egyedüli Egy képviselője. Ő egy minden étellel, egy minden formával, a folyóval és az óceánnal, a folyóparttal és a tengerfenékkal; egy a forrással, és egy a céllal; mégis Ő Önmaga marad. Ő az apoteózis mind a csoport-, mind az egyéni tudatnak.

---

⁷ A spirituális. Lásd G.S. Arundale: Nirvana.

⁸ A Krisztus Tudat szintje, forrása a bölcsességnek és az intuíciónak.

⁹ A spirituális egység. Az isteni szikra. A „metafizikai ÉN”.

¹⁰ Lásd A. Besant : A tudat kibontakozása.

Hasonlóképpen, bár minden Adeptus egy adott bolygón egy külön egyéniség, az Adeptusok Testvérisége mégis egy közös tudatot alkot. A bolygó Adeptus közössége a képviselője egy nagyobb közösségnek, a Naprendszer Adeptus Testvériségének, és annak földi, mikrokozmosz tükröződésének tekinthető. A Nagy Fehér Testvériséget a Földön szintén egy Nap világítja meg, aki a legnagyobb az összes Adeptus közül; az Erő, az Élet és a Fény Forrása, ami a csoport, vagy közösség létét és tevékenységét illeti. A Testvériségen belül különböző fokozatú Adeptusok vannak, hasonlóan a Naprendszerhez, ahol a bolygók különböző fejlettségi fokon és a Naptól eltérő távolságra találhatók.

Mind a hét tudatállapot tükröződik a Testvériségben; nem csak az egyes Adeptusokban és rajtuk keresztül, akik képesek belépni és uralni ezeket a szinteket, hanem az egész nagy Társaság hét tagozatának és tevékenységi csoportjának révén is. Minden ágazatban egy Adeptus elnököl, aki Ura az adott típusú tudatállapotnak és irányítja annak megnyilvánulását.

A Testvériségben így megtalálhatók az Akarat vagy Erő Urai, akik a Spirituális Akarat közvetlen képviselői az univerzumban, amely Akarat legfőképpen a bolygó életének Legfőbb Uralkodóján, a spirituális KIRÁLYON keresztül nyilvánul meg. Az Erő Urai felébresztik a spirituális akaratot minden formában, és a négy birodalomban a típusok keverésével, módosításával segítik a természetet a tökéletes forma létrehozásában.

Az Intuíció Urai felébresztik a bölcsességet vagy intuitív tudatosságot minden élőben, és a spirituális felébresztéssel, valamint az erkölcsi és spirituális eszmék belenevelésével tökéletesítik annak megnyilvánulását az emberben. Ez a tevékenység a Nagy Világtanítóban éri el apoteózisát, Aki egymást követő korszakokban megjelenik az emberek között, mint a Világ Megváltója és a Világ Vallásainak Alapítója.

Az Intellektus Urai felébresztik az emberben a szintetizáló absztrakt elmét, mintegy kehelyként előkészítve¹¹ a Legfőbb Egy Élete Borának befogadására. Amint az értékes nedűt megkapják, felébred és kifejlődik bennük az intuitív meglátás ereje. A kehely alakját formázó felfelé ívelő vonalak szimbolizálják a lélek törekvését és a személyes tudat összes aspektusának egyesítését, míg maga a kehely képviseli ezek összeolvadásának eredményét. Meditáció, imádat, törekvés; ezek azok az erők, amelyek által a kehely felemelkedik, így jelképezve az emberi természet felajánlását az Isteninek.

A válasz biztosan megérkezik még a jelen korban is, és az emberi intellektus kelyhe fokozatosan megtelik az Egy Élet Borával, mely által kifejlődik a belső meglátás új ereje, amit intuícióként ismerünk. A külső világban az Intellektus Urai segítik a szintetizáló elme fejlődését, és inspirálják az embert a kulturális fejlődésre, testvériségre és békére.

A Szépség Urai segítik kiépíteni a hidat a konkrét és az elvont értelem között, amely összeköti az anyagi, halandó embert, egyénileg és az egész fajra vonatkozóan is a halhatatlan Spirituális Énnel. Az ötödik fajhoz¹² tartozó embernek az Akarat által és teljesen tudatosan kell átkelnie azon a hídon, és meg kell tanulnia az elvont, szintetizáló elméjében működni.

Ezáltal a Szépség Urai segítik a szellem megnyilvánulását az anyagon keresztül, összevegyítve a kettőt. Ők táplálják az emberi lélekben az összes törekvést a szépség iránt, inspirálva a művészeket és mesterembereket, hogy az emberi élet és civilizáció egyre inkább megszépüljön.

A Konkrét Elme Urai felébresztik és kibővítik az emberi elmét, inspirálva a kutatók végzőket a tudomány új tényeinek és alapelveinek felfedezésére, valamint a feltalálókat ezek alkalmazására a civilizáció előrehaladása érdekében. A Tudás Urainak inspirálása folytán a tudósok az emberiség gondolatainak formába öntői ebben a korban; a művészekkel együttműködve pedig ők lesznek a jövő kor civilizációjának felépítői.

---

¹¹ Misztikus értelemben a kauzális test, az absztrakt intelligencia hordozója, a Szent Grál. Minden Adeptus, de különösen az Intellektus Urai pedig a Grál Lovagjai. Montsalvat a magasabb tudat, ahol Ők tartózkodnak.

¹² Az Árja faj és annak összes alfaja.

Az Idealizmus Urai gyűjtják meg és táplálják a lelkesedés tüzeit a reformerek szívében. Ők tartják életben a misztikus lángot, a hívek vágyódását a felmagasztalással való egybeolvadásra. Látomásokon és megvilágosodáson keresztül Ők vezetik a szentet a tisztánlátáshoz, és a tisztánlátót az Istennel történő egyesüléshez.

A Cselekvés Urai őrzik korszakokon keresztül az Ősi Misztériumok erőit, bölcsességét, szépségét, tudását és eszmeiségét; és arra készülnek, hogy egy napon majd visszaadják a világnak ezeket a szertartásokat, mint az örök igazság drámai, jelképes és allegorikus kifejező eszközeit. Ők kapcsolják össze a legmagasabb spirituális akaratot annak legsűrűbb hordozójával, a fizikai testtel és inspirálják, hogy megnyilvánulásait rendezett tevékenység, pontosság és elegancia jellemezze. Ők vezetik az emberiséget a tökéletes politikai és társadalmi rend kifejlesztése irányába.

Ilyen külső és belső tevékenységet végez a Legfőbb hétszeres megnyilvánulása Urainak mindegyike. Ők felgyorsítják az életet és alakítják a formát; felébresztik a tudatot és segítik annak megnyilvánulását. A Nagy Fehér Testvériség így kettős feladatot hajt végre; a minden formában bennlévő tudaton keresztül, annak belső inspirációjával segédkeznek a kibontakozásban; és emellett külső közreműködésükkel alakítják és szépítik is a formát. Az emberiség gyermekkora, a nagyon távoli lemúriai idők óta a Nagy Fehér Testvériség így szolgálja az Istenit a Természetben és az emberben. Eképpen fogják folytatni segítő tevékenységüket még ezernyi évszázadon át, amíg a világ napjának befejeződésekor a feladatuk véget ér.

Az emberiség tagjai nincsenek kizárva az Adeptus Testvériség sokrétű tevékenységében való tudatos részvétel kiváltságából. Az emberi faj minden igaz szolgálója az Ő munkatársuk, bár lehet, hogy ennek az együttműködésnek nincsenek tudatában.

Az út ma is nyitva áll, mint mindig, a Velük való közösséghez — az út, amelyet minden ember megtalálhat és végigjárhat, ha úgy akarja. Ezt az utat legjobban, az Ő munkájukban való részvétellel lehet meglegelni; úgy szolgálva, ahogy Ők szolgálnak; lemondva az énről és az önzésről, ahogy Ők lemondtak; az Egy Akarat teljesítésének élve, ahogy Ők örökösen teszik.

Így közeledhet az ember a Mesterek felé; így érkezhetsz el a törekvő Mestere lábaihoz.

Mestere Jelenlétében az újonc felismeri az emberiség példaképét, a Tökéletes Embert. Az Adeptusban felfedezi a hét Uralkodó tulajdonságait azok tökéletességében, mert rajtuk keresztül az összes átragyog, de a Mestert a tanítvánnyal az utóbbi saját sugara vagy temperamentuma különleges tulajdonságainak kölcsönös vonzása kapcsolja össze.

Így, ha a Mester a Szeretet Ura, az isteni Szeretet fog megtestesülni Benne; isteni Könyörület fog lakozni Benne, és ez árad minden pillantásából, szavából és tettéből. Mindazonáltal, mivel Tökéletes Ember, Ő az Akarat Ura is, Aki képes megtestesíteni az isteni mindenhatóságot. Emellett a filozófia, a tudomány, a művészet, és az idealizmus mestere is. Mégis, miután Ő a Szeretet Ura, a többi erejét is a szeretet különleges tulajdonsága fogja beragyogni.

Hasonlóképpen az Akarat Ura a megtestesült erő, bátorság, királyi méltóság és magasztosság. Ugyanakkor a többi jellemző, mint a szeretet, megértés, szépség, tudás, idealizmus és rendezett tevékenység szintén a legmagasabb kifejeződésüket érték el Benne.

Az Adeptus tudata a nirvánikus birodalomban tartózkodik, ahol nincs sem tér, sem idő. Erről a magasztos szintről, mint egy világítótorony csúcsáról, az Adeptus saját fényét folyamatosan árasztja a világra, hogy irányt mutasson fiatalabb testvéreinek az élet viharos tengerén. Ez a fény szünet nélkül világít, és ragyogása az évszázadok múlásával egyre növekszik.

Az Adeptus így működik a tudat mind a hét szintjén, ragyog és szolgál mindegyiken, erejét ott szabadítja fel, ahol a leginkább szükséges. Csak kevés kiválasztott látogathatja meg Őt fizikai testében a menedékhelyén. Ekkor úgy látják Őt, mint egy kulturált, spirituális

embert, akinek nagyon gyönyörű arca és alakja van, magatartása pedig Krisztus-szerű, királyian magasztos és kifejezetten méltóságos.

Az Adeptusok vagy a távoli hegyekben, vagy okkult erővel az emberek észlelése előtt elrejtett otthonaikban laknak. Néhányan közülük a Himalájában és a transz-Himalájai régióban élnek. Mások menedékhelyei a Libanoni-hegységben, az Erdélyi csúcsok között és a Nilgiri Hills térségben vannak. Bár a Nagy Fehér Testvériség tagjai fizikailag elkülönültek, tudatukban Ők Egyek, mindig tökéletesen koordinálva és pontosan, egy egységet alkotva működnek.

Egy Adeptus otthonába látogató tanuló talán éppen fizikai tevékenységét végezve, levelezés közben, fizikai ügyeit intézve, a könyvtárában olvasva, tanítványai csoportjához szólva, evés vagy alvás közben, esetleg egy hangszeren játszva találhatja Őt. Lehet, hogy külföldön van, és lóháton ülve más Adeptusokat látogat meg. Vagy látszólag mély alvásba merült, amint szobájában vagy kertjének félreeső sarkában ül, tudatát visszavonva szabadon jár a Föld más részein, netalán a Testvériség összejövetelein vesz részt, vagy az Okkult Hierarchiában betöltött tisztségének megfelelő fizikain túli feladatot végez.

Az Adeptus tevékenységeit tökéletes könnyedséggel és nyugalommal, minimális erőfeszítéssel és maximális hatékonysággal végzi. Minden, amit tesz, tökéletesen megvalósul. A fizikai életre fordított figyelme semmilyen módon nem csökkenti, vagy zavarja az Ő fizikain túli, vagy spirituális tudatosságát, mert a fizikai teste minimális odafigyelést és irányítást igényel, mivel automatikus és tökéletes engedelmességre van kiképezve.

Részben ilyenek az élő Adeptusok; és ilyen az Ő egyéni és összehangolt tevékenységeik természete.

A spirituális tökéletesség, vagyis a mindenhatóság, mindenütt jelenvalóság és mindentudás állapotának eléréséhez szükséges erő ott rejlik minden emberben; csíra állapotukban ezek a képességek mindenkiben megvannak. Ezek a halhatatlan Én lényegi velejárói.

Az ember spirituális csecsemőkora folyamán, amikor vademberként, vagy egy félig-civilizált közösség tagjaként él, általában nincs tudatában a bennlakozó veleszületett tulajdonságai létezésének. A spirituális gyermekkorban, civilizált emberként, a háromszoros erők elkezdenek megnyilvánulni a mindennapi életében. Kifejlődik a morális érzéke, tudomásul veszi kötelességeit, legalábbis gondolatban, ha még nem is gyakorlatban, és elkezd hallgatni a lelkiismerete szavára. A spirituális kamaszkor alatt a szépség, az egység és a testvériség fénye elkezd derengeni az emberi tudatban. Az ember elkezd másokban felfedezni és megcsodálni az idealizmus és az önzetlenség tulajdonságait, és fokozatosan az életét vezérlő elvként fogadja el ezeket.

Ebben a szakaszban egy Tanító felfigyel a spirituálisan ébredező egyénre. Ez a Nagy Lény serkenteni kezdi lappangó spirituális tulajdonságait, és arra ösztönzi, hogy használja ezeket a gyakorlati életben. Az újonc törekvő, általában nincs tudatában ennek a támogatásnak, bár együttérzése kiszélesedését és viselkedéskultúrája elmélyülését tapasztalja. Felébred benne az Univerzális szeretet, ami arra serkenti, hogy az embertársai érdekében végezzen szolgálatot. Fokozatosan, finoman, szinte öntudatlanul, a személyes és önző motivációk helyet adnak a világ jóléte iránti elkötelezettség ideáljának, míg végül a mások szolgálata lesz élete alapeszméje.

Ekkor megtalálta az „Ösvényt”, és készen áll arra, hogy egy Mester tanítványa, majd később a Nagy Fehér Testvériség külső rendjeinek tagja legyen.

9. fejezet A tanítvány élete

A Tanító jelenlétébe való belépés általában a fizikai test alvása közben történik. A lélek így szabadon, a spirituális rokonság által vonzódik a Tanító közelébe. Ekkor szemtől

szemben állhat azzal az Idősebb Testvérrel, aki figyelte és eddig a pillanatig várta „a szeretett zarándok lelkét benne”. Válaszul a Mester hívására, hogy mellette szolgáljon, alázatosan térdre borulva előtte, a tanítvány megkapja az áldását Annak, Aki nem csak tökéletes Tanító, hanem tökéletes Pap is. Ő aztán figyelmezteti a várható próbatételekre, tanácsokkal látja el jelleme formálásához, és útba igazítja ezen első tapasztalatok nyomán adódó spirituális lehetőségekkel kapcsolatban.

Az alvásból ébredve bár lehet, hogy nem emlékszik a történetekre, életében egy új öröm és egy új erő tudatosodik. Sokkal tapasztaltabb tanulótársai is elismerik, és ha szükséges egy rangidős a fizikai szinten tájékoztatni fogja a belső eseményekről és azok jelentőségéről. Ezt követően, miközben továbbra is a külső világban él, már nem teljesen oda tartozik. A belső világ és a belső élet egyre jobban lefoglalja érdeklődését és figyelmét.

Mestere hatása folyamatosan vele van, és sokakat spirituálisan élénkít a külső világban, akikkel kapcsolatba kerül. Ahogy a spirituális erő átáramlik rajta, felébreszti saját spirituális képességeit és kiszélesíti annak csatornáit.

Számos megpróbáltatással szembesül az újonc törekvő, mert az élet tüzében kell megmérettetnie. A legmagasabb és a legalantasabb tulajdonságai is növekvő erővel mutatkoznak meg; a legmagasabbak azért, hogy hatékonyabban szolgálhasson; a legalantasabbak azért, hogy szembesülve velük és legyőzve azokat megtisztulhasson. Mivel a Mester erejének áramlása stimulálja mind a jó, mind a rossz tulajdonságait nagyon lényeges, hogy a hibák a minimumra csökkenjenek, mielőtt a Mester a tanítványt ilyen megterhelésnek merné kitenni. Ha a lélek nem elég erős és tiszta, akkor az ember elbukhat és előrehaladása sok életre késedelmet szenvedhet.

Az alsóbb természetének sikeres meghódítása előbb vagy utóbb bekövetkezik a lélek erejének megfelelően és az előző életekben elért előrehaladás eredményeként. Ekkor ismét a Mestere jelenlétébe hívják, Aki figyelte és vezette a próbaidőszak alatt. Ha az alsóbb énjé elvesztette minden erejét, amivel törbe csalhatná és gúzsba köthetné a magasabb énjét; ha magát a szolgálatnak szentelte; ha az önzést felváltotta a szeretet és az érzékiséget a tisztaság, a vágyakat az akarat; akkor a Mestere az így megtisztult lelkét Saját tiszta és tökéletes szívébe vonja, egy időre mintegy elnyelve őt legbenső Énjével egyesítve.

Ebben a legmélyebb és legmagasabb egységben ők ketten eggyé válnak. A tanítvány ebből az élményből időlegesen átszellemülve kerül ki. Az Adeptus, aki hamarosan belőle lehet, a jövődőt előre vetítve ragyog fel benne. Mestere spirituális tökéletessége világít át rajta, mialatt a tanítvány spirituális képességei és jellemzői a Mestert áthatva mutatkoznak meg.

Az áldott egységet, a bensőséges bizalmat, a legmélyebb szeretetet, a csodálatos boldogságot megtapasztalva az „elfogadott” felismeri, hogy számára az idő, a tér és az elkülönültség nem létezik, mert ő egy Magával az Élettel és AZ pedig örök, mindent átható és oszthatatlan.

Ezt követően az elfogadott tanítvány arra törekszik, hogy folyamatosan éber tudatában tartsa a Mesterével való átélt egység tapasztalatát. Egyre inkább megtanulja, hogy létének központjában kell élnie annak pereme helyett. Felfedezi, hogy a spirituális felismerés nem tartható fent, ha a figyelem folyamatosan a világi dolgokra irányul. Az élet külső eseményei, az emberek örökké változó nyughatatlan tevékenységei pontosan az ellenkezőjét jelentik annak a belső nyugalomnak és örök egyensúlynak, amelynek elérésére törekszik. Ezért a tanítvány folyamatosan visszavonja magát az időlegestől, kifejleszti a figyelmét elterelő vonzó látványosságokkal szembeni ellenállás szokását, és kapcsolatát ezekkel a világ szolgálásához szükséges minimumra korlátozza. Ha ezt nem teszi meg, akkor szétszórttá válik; elméje hozzászokik a szüntelen tevékenységhez, és ő nem lesz képes figyelmét kitarthatóan a belső élet valóságára fordítani. Bár kivonja magát a mulandó dolgok hatása alól és megerősíti azonosságát az örökkévalóval, ez nem akadályozhatja meg, vagy csökkentheti

hatékonyaságát a külső világban. Meg kell tanulnia belülről kifelé élni, és tökéletesítenie kell a világban élését, de nem oda kötődés művészetének technikáját.

A modern nyugati okkultizmus ebben a vonatkozásban különbözik az ősi, keleti jogától. A fizikai visszavonultság lehetősége szinte kizárt Nyugaton, és az okkult életet a külvilág megzavaró és megkísértő jelenségei közepette kell élni. Ezt csak akkor lehet sikeresen végrehajtani, ha elsajátítjuk a fizikai környezettől való függetlenedés képességét, és kialakítjuk a belső világ valóságaival történő egyre erősödő ön-azonosítás belülről fakadó mentális hozzáállását. A törekvő nem tud visszavonulni egy barlangba, vagy kolostorba, a világot kell az Ashram-nak¹³ tekintenie, és meg kell tanulnia a remeték életét mentálisan és spirituálisan az emberek között lakva és dolgozva élni.

A világnak nagy szüksége van a spirituális beállítottságú nők és férfiak jelenlétére és befolyására a mostani időkben. Az önzés és az anyagiasság tendenciája még mindig erős, és bár talán a legmélyebb ponton már túl vagyunk, mégis túl kevesen vannak az emberek között azok, akik tudatosan elindultak a felfelé vezető úton. Ezen kevesek átfórmáló hatására is szükség van, ezért az emberek között kell élniük.

A tanítványnak úgy kell tekintenie magára, mint a spirituális erő központjára, mint egy csíra sejtre az emberiség testében. Egész életét a spirituális hozzáállásnak kell jellemeznie, és ennek a spirituális, vagyis önzetlen indítéknak meg kell jelennie tetteiben is; ezt a viselkedést kell belenevelnie környezetébe, ahol csak lehetséges. Egy aktív és jószándékú közvetítővé kell válnia, aki éberrel meglátja és megragadja a lehetőségeket, amint azok felmerülnek. Továbbá személyes kapcsolatba kell lépnie azokkal, akiket a spirituális élethez tud vezetni. Mégis személytelenül kell dolgoznia és törekednie kell arra, hogy minden cselekedete a spiritualitás jelét viselje magán.

Az okkult élet nem egy álom, nem is a meditációban való jártasság kérdése. Magában foglalja az erő és a befolyás folyamatos felhasználását a testvériség, az emberszeretet, az önzetlenség, az önuralom és a tisztaság érdekében. Ez valójában szüntelen, kemény munkát igénylő élet. Még a pihenésnek is jó célt kell szolgálnia, aminek során a tanítvány spirituális erejét folyamatosan és pozitívan használja. Ha például egy koncerten, színházi előadáson, vagy társadalmi eseményen vesz részt, spirituális erejének kisugárzása emberek sokaságára hathat, felébresztve és élénkítve magasabb énjüket. Az emberek életét megváltoztathatja egy tanítvánnyal való személyes kapcsolat; miközben ő maga a spirituális erő egyre erősebb központjává válik, ahogy a tanítványok életét éli.

A nyugati tanítványnak a gondolatait szoros ellenőrzés alatt kell tartania a nap minden órájában, mert azok befolyásolják Mestere tudatát. Különösen fontos ez azoknál, akik az üzleti életben mozognak, mert az ő foglalkozásuk az anyagi dolgokra való koncentrációt igényli. Azoknál, akik nem annyira elfoglaltak ez még nehezebb feladat, mert a napi rutin kisebb koncentrációt kíván meg tőlük és az ő elméjük így fogékonyabb a környező gondolatáramlatokra, amelyek közönségesek és sokszor kellemetlenek, ahogy környezetük gondolat-atmoszférája tükröződik tudatukban. Ezért van szükség a gondolat-ellenőrzés folyamatos gyakorlására.

A tanítványnak csak felületes érdeklődést szabad mutatnia az apróbb világi ügyek iránt. A napi események ismerete arra jó számára, hogy ott tudjon segíteni, ahol szükséges; de nem engedheti meg magának, hogy ezekben mélyen elmerüljön. Tudata nagyobbik részét a Mesterén kell tartania, figyelnie kell a világban elvégzendő munkájára, spirituális eszményeire és jelleme fejlesztésének feladataira. Képesnek kell lennie rendíthetetlenül koncentrálni ezek bármelyikére, folyamatosan ügyelve, hogy tudatába világi és tisztátalan gondolatok ne hatolhassanak be. Elméje legyen a személyisége templomán belüli szentély, és maradjon is az.

---

¹³ Ashram: Lelki menedékhely. Keleten a szentek, remeték, vagy Adeptusok lakhelyének, kolostorának, vagy barlangjának elnevezése.

Az üzleti tevékenység, ha helyesen használják, kiváló tréning az okkultista számára. A tanítvány, aki az üzleti világban mozog, igyekezzen minden munkáját a legnagyobb hatékonysággal és pontossággal végezni. A spirituális élet sikeréhez szükség van a mentális pontosságra és a fizikai szakértelemre. A raktár és az iroda ideális kiképző terület a tulajdonságok kifejlesztéséhez.

A művészetek ugyanolyan értékes lehetőségeket nyújtanak. A művész tanítványnak törekednie kell életében és munkájában a rend és a rendszeresség megteremtésére. Az úgynevezett művész „temperamentum”, aminek gyakran átadják magukat azok, akik nem feltétlenül fogadják el az Ösvény eszméjét, szigorúan kerülendő a tanítvány számára. Felül kell emelkednie a hangulatváltozásokon és törekednie kell az univerzum Nagy Művészeinek tökéletes megtestesülésévé válnia, aki folyamatosan alkot. A mentális és a morális kontroll fenntartása nehezebb lehet a művész esetén, de nincs mentség a lazaságra ezekben a kérdésekben egy Mester tanítványának. Nem csak az életének kell makulátlanul tisztának és az elméjének rendezettnak és gyakorlatiasnak lennie, de ki kell tűnnie művésztársai közül, mint a tiszta élet és a művészet legmagasabb ideáljai iránti teljes odaadás példaképek.

A spiritualitás a művészetben korunk egyik nagy szükséglete. A spiritualizált tudomány már kezd megjelenni és ezt követnie kell a spiritualizált művészetnek. A valódi életnek a Természetben, a spirituális valóságnak, az elvont igazságoknak, a tudat tapasztalatainak, a belső meglátásoknak és a folyamatos vonzódásnak mindahhoz, ami a legmagasabb az emberiségben meg kell találnia a kifejeződését a ma és a holnap művészetében. A Mester művész tanítványa csodálatosan képes ennek kifejezésére, mert számára az inspiráció korlátlan forrása mindig elérhető. A Mestere tudatával való kapcsolat, folyamatosan megerősítve meditációval és az Ő nevében végzett munkával, felébreszti a zsenialitás tüzét a tanítványban és megnyitja a csatornákat az agyon és a testen keresztüli kifejeződéséhez.

Egy pedagógus tanítvány szintén pompás lehetőségekkel rendelkezik, mert a Mesterével való kapcsolat révén, minden felügyelete alá tartozó is közvetlen összeköttetésbe kerül Vele. A folyamatos összeszedettség, mialatt a munkája részletei veszik körül, a legfontosabb tényező abban, hogy összekapcsolja iskoláját és diákjait a Nagy Fehér Testvériséggel. Ez a Nagyszerű Testület szintén rendelkezik oktatási ágazattal, amelynek Tagjai keresik a lehetőségét a külvilág oktatási intézményeinek spirituális idealizmussal történő inspirálására. Ebben a munkában a pedagógus-tanítvány fontos és hatékony szerepet játszhat. Ha szokásává teszi, hogy gondolataiban kivonja magát az iskolai élet rutinja alól és megnyitja tudatát Mestere és a Hierarchia irányába, akkor inspirálva lesz, hogy bizonyos fontos dolgokat a kívánt irányba terelhessen. Tudata megnyitott csatornáin keresztül a Mester és a Testvériség élete beleárad a diákokba és az iskolába.

Mindennapi életében az ilyen tanítványnak egy spirituális beállítottságú pedagógusnak kell mutatkoznia, gyakorlati idealistának kell lennie a tanártársai között, valamint tiszta, egészséges és életerős példaképként kell állnia a diákok előtt. Diákjai között keresnie kell azokat, akiknek kapcsolatuk van a Testvériséggel és barátságot kell kötnie velük, hogy életük későbbi szakaszában ők is inspirációt és segítséget kaphassanak az Ösvényen való haladáshoz. Sok ilyen Ego vállalt megtestesülést a jelen korban, és a pedagógus-tanítvány feladata az, hogy vezesse őket a Mester keresésében, amelyet életük későbbi részében múltbeli tapasztalataik is ösztönözni fognak.

A Mester minden tanítványának, bármi is legyen a munkájuk, hasonló módon kell figyelni azokat, akik ígéretesnek látszanak soraikhoz csatlakozni. Úgy kell magukra tekinteniük, mint akik a Testvériség számára végeznek aratást.

10. fejezet Tanítványság

A tanítványság elsősorban az Ego fejlődésére vonatkozik. Egy új ciklus veszi kezdetét, amely az első nagy Beavatásban éri el csúcspontját, amikor a spirituális újjászületés bekövetkezik. Az Ösvényre lépés próbaidőszaka és az első Beavatás közötti intervallum megfelel a fizikai születést megelőző várandósság fázisának. A próbaidő alatt a Mester életre kelti a magzati buddhikus „sejtet” a kauzális¹⁴ testben, összekapcsolva a buddhikus¹⁵ tudathordozóval, amely ennek hatására kellő mértékben felébred, hogy képes legyen reagálni az univerzális Buddhikus befolyásra. Ez a befolyás beleárad, vagy inkább felbuzog a buddhikus tudathordozóban, felgyorsítva annak fejlődését. Ez a hatás szintén élnéki a buddhikus „sejtet” vagy csillagot a kauzális testben, utat nyitva az Ego-nak a buddhikus tudat felé. Az Ego a maga részéről ugyancsak megpróbálja ezeknek a folyamatoknak az eredményeit a személyiségben kifejezni, amelynek személyes életéből ekkortól a növekvő intenzitással és elevenséggel átélte, nevelő hatású tapasztalatok által tovább gazdagodik.

A buddhikus tudat fejlesztésének és cselekvésben történő kifejezésének a tanítvány élete alapeszméjévé kell válnia. Meg kell próbálnia egyre növekvő elevenséggel elérni az isteni Élet felismerését minden formában, meglátni az Élet egységét és azonosságát, valamint ráébredni Benne saját önvalójára. Ez a felismerés az elmén keresztül mint intuíció; az érzelmeiben mint barátság és a szeretni tudás képességének bővülése; és a fizikai szinten, mint személytelenség fejeződik ki. Mivel az Élet egy, ezért a személyes korlátoknak és az Élet személyes kifejezésének kicsi a jelentősége. Az emberi élet szinte minden nehézsége a személyes hozzáállásból ered, így a személytelenség fontosságának növekvő tisztasággal való meglátása nagyszerű eszköz az ilyen akadályok leküzdésére.

A tanítvány Egoja így a növekedés központjává, a magasabb buddhikus kibontakozás és az alacsonyabb, tapasztalatokból eredő személyes fejlődés szintézisévé válik. A kauzális test az anyaméh, amelyben az embrionális buddhikus lény, vagyis a Beavatott kifejlődik. Az újjászületés nagymértékben függ a magasabb és az alacsonyabb én, az eszmény és az életvitel, a távlati cél és a jelenbeli cselekvés közötti harmónia meglététől. A tanítványnak törekednie kell arra, hogy életét ezen eszmények szerint élje, mert különben vagy a buddhikus „gyermek” születése fog késedelmet szenvedni, vagy „születése utáni” (‘ex utero’) fejlődését fogják hiányosságok hátráltatni.

Arra kell törekednie, hogy egyesítse tudata különféle aspektusait és igyekezzen megteremteni az egységet a buddhikustól a fizikai szintig. A cselekvést, érzést, gondolatot, megvalósítást és inspirációt kell harmonikusan ötvözni, létrehozva egy ötszörös egységet, egy szintetikus egészet az összehangolt cselekvés képességével. Fontos az agyban az Ego tudatának elérése, és a tanítványnak azon kell munkálkodnia, hogy a gondolkodása és a cselekvése egyre inkább az Ego és egyre kevésbé a személyiség képességei szerint történjen. Csak azt követően remélheti a buddhikus ön-felismerés elérését, hogy szilárdan megerősítette magában az Ego tudatosságát.

A Buddhi-n túl van az Atma,¹⁶ amelybe ezt követően kell belépni az atmikus tudathordozó kifejlesztéséhez. Ez a Beavatott feladata az új ciklusban, ami az első beavatás¹⁷ után nyílik meg. Most a buddhikus tudathordozó lesz az anyaméh, amelyben az atmikus embrió kifejlődik, és amiből később „megszületik”. Az Atma-n túl van az Anupadaka és azon

---

¹⁴ A ragyogó Augoeides, az emberi Ego halhatatlan teste az elvont elme szintjén; a mikrokozmosz Logosz harmadik aspektusa.

¹⁵ A Krisztus Tudat teste az emberben, az intuíció forrása. A második aspektus.

¹⁶ Az első aspektus, a spirituális akarat, annak a spirituális háromszögnek a csúcsa, amely a Logoszi Hármasság Három Aspektusának másolata az emberben.

¹⁷ Lásd C.W. Leadbeater: A Mesterek és az Ösvény.

túl pedig az Adi;¹⁸ ezek lesznek egymás után az anyaméh, ahonnan az embrió és az újszülött lény származik. Minden megszületéssel a tudat tartózkodási helye egy szintet emelkedik, és az Adeptus megtanul azokon a szinteken és szintekről tudatosan működni, ahogy a további beavatásokra sor kerül.

Ilyenek a spirituális hegység alsóbb meredélyei, amelyekre a tanítvány feljuthat. Ha sikeres, és ez csak rajta múlik, akkor fokozatosan felmászhat a csúcsig. Az Idősebbek inspirálják, vezetik és megerősítik őt, de a felkapaszkodás tényleges erőfeszítéseit neki egyedül kell megtennie. A Mester olyan, mint egy útitárs, Aki már járt ott korábban, és most felajánlja tapasztalatainak eredményeit azoknak, akik később követik.

A tapasztalatok eredményeinek ez a felajánlása nem csak egy kívülről ható folyamat. A Mester már elérte a teljesen tudatos egységet az Élettel minden formában, ezért egynek ismeri magát az Élettel a tanítványban is. Ezen egység, valamint a tanítvány és a Saját magasabb tudata azonosságának folytán Ő képes belülről is segíteni. Megengedi a tanítványnak, hogy amennyire képességei lehetővé teszik, használja az Ő tudatát és részesedjen eredményeiből.

A kapcsolat a Mester és a tanítvány között ezért kettős. Egyrészt belső egységből és közösségből, másrészt külső inspirációból, iránymutatásból, sőt személyiség formálásból is áll. Ezek közül az első folyamatos a próbaidő kezdetének pillanatától, és a tanítványnak ezt a felismerést meditáció segítségével az éber tudatába is le kell hoznia. Elsősorban azért, hogy megtapasztalja a Mester tudatával való egység nyújtotta felemelő és inspiráló élményt; és másodsorban azért, hogy ennek az eredményét még hatékonyabban tudja kifejezni mindennapi életében.

A Mester külső inspirációja és az, hogy a tanítvány csatornaként szolgál számára, szintén egy kettős folyamat. A Mester élete folyamatos áramlásának buddhikus hatása — az együttérzés és a szeretet — olyan mértékben nyilvánul meg a tanítványban, amennyire az képes tudatosan felfogni a Mesterral való egységet és az Ő jelenlétében élni. Emellett bizonyos alkalmakkor a Mester kifelé irányuló erőt, inspirációt és áldást áraszt a tanítvány Ego-ján és személyiségén keresztül a külső világra. A tökéletes tanítvány az, aki képes maximálisan továbbítani ezeket az adományokat, és akiben e kettős folyamattal szembeni ellenállás a minimumra csökkent.

Később következik, hogy a tanítvány fokozatosan megalapozza önmagát az örökkévaló, mindent átható Atmikus Erőben, a Nirvánában, de ez a folyamat csak az Adeptusság elérése után fejeződik be. Ennek elősegítésére Mestere megosztja vele Saját Nirvánikus életét olyan mértékben, amennyire a tanítvány abba belépni képes. Ezt úgy éri el, hogy jobban összehangolja az Ego-ját a Monáddal, az örök isteni szikrával. Ha ez után a tanítvány az Egoja központjából kiindulva meditál, folyamatosan felfelé haladva elér a Monádhoz, megpróbálhat egyesülni azzal.

Ebben a fejlődési fázisban a Mester magasabb tudata mintegy anyaméhként szolgál az elfogadott tanítvány számára. Ahogy a fizikai megszületés előtti szakaszban az anya méhének védelme és az ő finomabb teste segítik az Ego-t, hogy kapcsolatba lépjen, majd fokozatosan tudatossá váljon növekvő tudathordozóiban, ugyanígy viselkedik a Mester, mint egy spirituális szülő, akinek tudatában és befolyására a Monád belép, hogy tudatossá váljon fejlődő buddhikus és kauzális testeiben. Így a tanítványt az elfogadásakor tudatába emelve a Mester megtermékenyíti annak összes spirituális tulajdonságát, és lehetővé teszi a monádikus tudatosság megtapasztalását.

Az elfogadás szakasza ezért nagyon fontos az egyén fejlődése szempontjából. Minden élet és minden tudat egységének ténye nagy jelentőséggel bír az emberi faj számára; mert az, aki az Ösvényen halad nem távolodik az embertársaitól, hanem éppen közeledik a velük való

---

¹⁸ A természet két legmagasabb szintje.

ön-azonossághoz. Az Ösvényen járók összes spirituális tapasztalata tükröződik minden emberi lényben, mindegyikükben különböző mértékben a befogadó-képességük szerint. Minden tudatbővülés és megvilágosodás során egy újabb fény ragyog fel az Ego-k világában, megvilágítva minden Ego-t, mint ahogy a reggeli napfény bevilágítja a hegyek csúcsait.

A legtöbb emberi Ego, bár belül ébren van, még nem érte el az Ego-szintű öntudatosságot. A reagálásuk az ilyen élénkítő hatásra csekély, mégis határozott; és ezáltal az ő Ego-szintű öntudatuk elérése is időben közelebb kerül.

Az Ösvényen megtett minden lépéssel a tanítvány az Ego-szintjén egyre erősebb lesz, a magasabb szinteken fényesebben ragyog, nagyobb serkentő erőt fejleszt ki. Az Adeptus a leghatékonyabb módon sugározza az erőt, a fényt és a szeretetet minden élőlényre, az emberi, az ember-alatti és az angyali birodalmakban. Az Ő segítségével a tanítványa számára időleges. Az Ő szolgálata az Élet számára örökkévaló, aminek az összes élőlény folyamatos megsegítése is a részét képezi.

Amikor a tanítvány már egész lényét a világ és Mestere szolgálatának szenteli, az Ő tudata lesz az alap, amelyen minden munkáját végzi. A tanítvány a Mester mindenütt jelenvalóságában él és dolgozik; Őt leginkább a Naphoz lehet hasonlítani a tanítványaival, mint körülötte keringő bolygókkal, amelyeket az Ő ereje táplál és tart pályájukon. A Mester az Élet, a Fény és az Erő Kibocsátója; ők pedig ugyanannak a hármasságnak a tökéletlen megnyilvánulásai, akik gyorsan fejlődnek az Ő hatása alatt a tökéletesség felé, amit a Mester már elért. Ő olyan, mint a Szoláris Logosz; ők pedig olyanok, mint a planetáris logoszok; az egész előrevetíti azt a Naprendszert, amelyben Ő tanítványai együttműködésével fog uralkodni, amikor majd eléri a Szoláris Isten méltóságát.

Ahogy ilyen körülmények között a tanítvány kibontakoztatja spirituális és okkult erőit, a Mester Ashram-jába való látogatás szükségessége lecsökken. Mégis a Mester gyakran meghívja tanítványát a Személyes jelenlétébe. Ekkor a látogató minden ereje kivételes erősödését tapasztalja, amely különösen igaz az akarat-erejére. A Mester és a tanítvány közötti összehangolódás ez idő alatt tökéletes, mert a tanítvány finomabb teste a Mester auráján belül vannak. Egy spirituális fúzióra, két egyéniség összeolvadására kerül sor, és a tanítvány amennyire csak lehetséges, mondhatni átmenetileg Adeptussá válik. Spirituális tudata annak legszűkebb határáig bővül, aurája megnő, felragyog és sziporkázik, egy időre a Mesteréhez hasonlóan fénylik. Ebben a bensőséges és kölcsönös összehangolódásban a tanítvány úgy érzi, mintha egész lényé kitágulna; és nagyfokú boldogságot tapasztal, mintha lelke örömeiben énekelne.

Mélyen benne mélységes nyugalom uralkodik, a megnyilvánulatlanhoz hasonló tökéletes csend. Mestere jelenlétében a tanítvány felfedezi a rendíthetetlen stabilitást, a megingathatatlan egyensúlyt, amelyben magasabb Énje lakozik; ha csak egy pillanatra is, de felismeri a mikrokozmosz transzcendens Istent, amely 'mindig ugyanaz marad', még akkor is, amikor Önmaga egy töredékeként — mint Monád — áthatja a mindenséget — az Ego és személyiség — hogy azokban Immanens Istenné váljon.¹⁹

Ez a tudatbővülés, a mély boldogság és belső nyugalom, amely gyakran napokig folytatódik egy ilyen alkalom után, valóban biztos jel a tanítvány számára, még akkor is, ha részletesen nem emlékszik az eseményre felébredése után. A Mester emléke az éber tudatba áthozva gyakran formanélküli, olyanná alakul át, mint a spirituális Nap izzó és sugárzó fényének látványa. Igazából az emlék mögött ott van az Ő megjelenése és személyisége, valamint a tanítvány természete minden aspektusának tökéletes megértése. A teljes és tökéletes barátság érzete is megjelenik, együtt azzal a mély tisztelettel, amit az elfogadott tanítvány érez. A kivételes tapasztalat mindamelllett fényt, boldogságot és inspirációt jelent, új ötletekkel és elgondolásokkal segíti munkáját, erőt és képességet nyújt minden probléma

---

¹⁹ Lásd Bhagavad Gita 10:42: „Egy töredékemmel áthatom a mindenséget, és megmaradok.”

megoldásához, a gyengeségei feletti uralkodáshoz, valamint megújítja eltökéltségét, hogy minél hamarabb a Mesterhez hasonlónak növekedjen.

A tanítvány képzésének részét képezi, hogy meditáció segítségével kinyissa agyi tudatát ezekre a tapasztalatokra, kifejlessze az erőt a Mester szavaira való pontos emlékezésre, az Ő javaslatainak valódi értelmezésére, a zsenialitás és inspiráció gépezetének mozgásba hozatalára, amivel le tudja hívni ezeket a személyiségbe az akarata által.

Ebben a szakaszban a buddhi arany fénye²⁰ hatja át a tanítvány tapasztalatait a magasabb világokban. Kifejlődik a mindenütt jelenvalóság érzete és a gondolatban távoli helyekre való kivétel képessége. Maga a Mester tekinthető a Buddhikus tudatosság apoteózisának, amint Lénye arany fényel ragyog. Az Ő látványától fellelkesülve a tanítvány kiterjeszti saját tudatát, hogy megpróbálja osztozni Mesterével az Élettel való egységben, a mindenütt jelenvalóságban, és hogy összeolvadjon Vele, mint ahogy Ő összeolvadt az egész Naprendszer Életével. Számára az Élet mindenütt jelenlévő és minden világon átáramló, folyékony arany tűzhöz hasonló. Úgy tűnik, hogy ez az Élet amellelt, hogy mindent áthat, meghatározott áramlási csatornák mentén mozog, amelyek az emberi test keringési rendszerére emlékeztető artériákat és vénákat képeznek. Ezek az artériák, vénák és hajszálerek szállítják az Isten Életét az egész anyagi univerzumban és azon túl. Az Egy Életnek ez az élő, izzó hálózata vagy szövődéke úgy tűnik miniatűr központokat, vagy Napokat tartalmaz, amelyek olyan gyorsan mozognak, hogy a folyamatos áramlás hatását keltik. Minden élet-részecske valójában egy Nap, egy rész és mégis egy egész, az Egy Élet egy központja és mégis az Élet önmagában is maga a teljesség.

Valahol e számtalan Nap között van egy Legfőbb, magasabb-dimenziójú Nap, Egy ami mindegyiket tartalmazza, láthatatlan mégis megismerhető, amely minden miniatűr Nap Szíve. Emiatt a tény miatt az egység legfőbb megtapasztalása a mindent átható lényeggel, annak teljességében megfoghatatlan a tanítvány tudata számára. Minden kísérlet arra, hogy megértse ezt meditációban, közelebb viszi őt a Mesterhez, Akit az Élet Arany Tengerében dicsőségesen átváltozva láthat, Aki már egy az Élettel minden formában, és Aki már a mindenütt jelenvaló Istenség tökéletes megnyilvánulása.

11. fejezet Tökéletlen Tökéletesség

Az Adeptusságot illető alapvető tények kevésbé a testi vagy személyes tökéletességre, mint inkább a tudat teljes kibontakozására vonatkoznak. Minden tökéletesség szükségszerűen viszonylagos. Bár emberi szempontból tökéletes, mégis akár a legnagyobb Adeptus teste és külső személyisége is tartalmazhat tökéletlenséget. Ez velejárója az anyagnak, amiből teste felépülnek, valamint az emberiség gondolati és érzelmi szinteken megnyilvánuló általános tudati fejlettségének. Ezért az Adeptus személyisége még annak a bolygónak a feltételeihez kötött, amelyen él. Látszólag paradox módon, maga a tökéletesség minősége is fejlődésen megy keresztül, így a bolygó általános fejlődése miatt a mai Adeptus sokkal „tökéletesebb”, mint az egymillió évvel ezelőtti Adeptus.

Az Adeptus tudata azonban nem kötődik egy adott bolygóhoz, és így kevésbé befolyásolja a bolygó anyaga, mint személyes tudathordozóit. Mivel az Adeptus tudatosan egyé vált a Naprendszer Legfőbb Intelligenciájával és ezért viszonylag független az adott bolygó korlátozásaitól. Ahogy a fejlődése folytatódik, egységbe kerül a Naprendszer Életével és végül annak Erejével. Így egyesülve a Szoláris Hármassággal, a tudata gyakorlatilag mentes az egyéni korlátozásoktól. Ugyanakkor azonban az ilyen kibővült tudat kifejeződése a

---

²⁰ Úgy mondják, hogy a kauzális szinten a spektrum színei láthatóak, a buddhikusan főleg a fehér-arany, az atomikuson pedig csak a fehér dominál.

bolygón lévő személyiségen keresztül korlátozott és tökéletlen a bolygón uralkodó körülmények, a bolygó anyaga és tudati fejlettségi foka miatt.

A tanítványnak ezért inkább a Mestere tudatára kell gondolnia, mint a személyiségére. Eggyé válva az Ő tudatával, a számára elérhető legnagyobb mértékben osztozik Mesterével a Naprendszer Legfőbb Intelligenciájával, Életével és Erejével való egységben. Többet kellene meditálnia a Legfőbb Egy Tudatán, mint bármely Adeptuson. A szeretettel és tisztelettel elérheti Mesterét, és így eljuthat a személyestől az Ego tudatához, majd az Ego-tól az univerzális tudathoz.

Amikor a törekvő a próbaidejét töltötte, olyan összeköttetés alakult ki közötté és a Mestere között, amely biztosítja a bensőséges kapcsolat lehetőségét az akarat által. A tanítvánnyá fogadáskor a kettejük tudata összevegyült, és a Fiúság²¹ (Sonship) fokozatán egy rendkívül szoros belső egység jött létre. Bár az Ego szintjén teljesen tudatában van ennek, a tanítvány agyi tudatosságával ezt a felismerést eleinte csak halványan érzékeli. A tanulási folyamat része, hogy ezt a kapcsolatot tudatosítsa agyában, és kifejlessze azt az akaraterőt, amivel bármikor a Mester tudatába léphet.

Ez napi meditációval és egy különleges életmóddal érhető el. A meditációban teljes akaratereje segítségével tudatát a Mesterre irányítja azzal a szándékkal, hogy eggyé váljon Vele és Rajta keresztül az Univerzális Tudattal. A módszer a tanítvány temperamentuma vagy sugara szerint különbözik. Néhányukban a „siker akarása” lesz túlsúlyban, másokban a szeretet és az együttérzés, megint mások a gondolatot és az értelmet fogják használni, és lesznek, akik az odaadást és a hódolatot, de mindegyik tanítvány megtalálja a saját útját a Mester tudatához.

A Mester azonnal érzékeli a ráirányított meditációt és válaszol a tanítvány gondolataira, inspirálja őt és irányítja erőfeszítéseit. A Mester ritkán beszél a tanítványhoz meditáció közben, inkább elárasztja az Ego-t és azon keresztül a személyiséget erővel, fénnel és áldással.

A tanítvány fokozatosan áttöri agya és temperamentuma korlátait, amelyek az ő oldaláról akadályozzák a fizikailag tudatos Ego-szintű érintkezést, és képessé válik akarata által kapcsolatba lépni a Mester tudatával. Ezt követően a meditatív közösség a Mesterrel mindennaposá válik.

A napi rendszerességgel, vagy még gyakrabban végzett meditációs gyakorlatok hiányában a tanítvány személyisége elválasztva marad az Ego-tól a tudatos kapcsolat vonatkozásában; úgy érzi, hogy nincs összeköttetésben a Mesterrel és ezért a kapcsolatuk ténye elveszti a realitását. Ilyen körülmények között a tanítvány hasznossága, mint csatorna a Mester befolyása számára, nagymértékben csökken.

Mindennapi életében a tanítvány gyakorolja a folyamatos összeszedettséget, és soha nem engedi meg bármely külső körülménynek, hogy teljesen lekösse a figyelmét. Ideális esetben a tanítványság ténye állandó helyet foglal el elméjében és folyamatosan befolyásolja gondolkodását, érzéseit, beszédét és magatartását. Ezzel a két szokással, a meditációval és az összeszedettséggel a mindennapi életben, a tanítvány személyes tudatát állandó kapcsolatba hozhatja a Mesterével és kapcsolatuk töretlen felismerésében élhet. Amikor ezt elérte, akkor tökéletes tanítvánnyá válik és készen áll arra, hogy belépjen az okkult élet következő fázisába, amelyben spirituálisan újjászületik.

A Mester tudata az Ő összes tanítványát magában foglalja, mivel számára a kapcsolat ismerete töretlen. Mindegyiküket Őnmaga részeként látja, osztozik kudarcaikban és sikereikben. Ők olyanok számára, mint a bolygók a Napnak, és Ő olyan számukra, mint a Nap a bolygóknak.

---

²¹ Lásd C.W. Leadbeater: A Mesterek és az Ösvény.

A tanítvány élete egy megszentelt élet, mert bár a világban él, de nem oda tartozik. Megtanulja, hogy saját megtisztított és megszentelt szíve sérthetetlen szentélyében lakjon. Lényé egy templom, ahol spirituális természete erőit alázattal gondozza, ahol az igazságot felismeri, és ahonnan ezeket a világnak adja.

A szentély sérthetlenségének megőrzése rendkívül fontos a tanítvány számára. Ha világi és közönséges gondolatoknak, érzéseknek és tetteknek engedi meg a belépést, akkor erővesztést szenved, és az igazság meglátása elhomályosodik.

Ha valakiken segíteni akar, akkor nem a saját spirituális lakóhelyére invitálja őket, mintegy helyettesítő örömet nyújtva nekik a saját eredményéből, hanem segít számukra is megtalálni önmagukban az erő és igazság szentélyét, utat mutatva annak felfedezéséhez. Ha az erőt és az igazságot indokolatlanul pazarolná rájuk, akkor az a fejlődésük akadályozásának bizonyulhat, mert mindenkinek a saját benne rejlő spiritualitást kell felfedeznie és saját erejét kell kifejlesztenie. A tanítvány ezért befelé távolodik el az emberektől és a dolgoktól tudva, hogy mindegyiknek megvan a saját belső, neki minden tekintetben megfelelő Fénye.

Magatartásának a világ előtt tükröznie kell eszméit, amelyeknek önmagát szentelte. A külső és belső élete közötti konfliktusnak minimálisnak kell lenni, mert a tanítványban lévő konfliktus félrevezeti mindazokat, akik hozzá fordulnak fényért és igazságért. Látva az eltérést eszméi és magatartása között, mások is hasonlóan cselekedhetnek. Így ahelyett, hogy fény lenne a sötétségben, a tanítvány inkább még jobban elmélyíti a sötétséget.

Állandó éberség, a belső szentélybe történő visszavonulás szokása, bátor kiállás az igazság és az igazságosság mellett alapvetően fontosak a tanítvány életében. Nem kell megszívlelnie mások szavait csak azért, mert magasabb pozíciót töltenek be, ha azok gyengítik elkötelezettségét elveihez. Saját belső Fénye az ő biztos megvilágosítója, és csalhatatlan vezetője. A Fény felé utazik napról napra, évről évre, mígnem ő maga válik azzá a Fénnyé. Minden nap, ahogy az évek múlnak, hagynia kell a fényt átragyogni életén és munkáján, önmagát egyre áttetszőbbé formálva annak sugara számára. A fény az igazság és az igazság a fény; a tanítvány ösvénye a fény útja.

Ahogy élete eggyé válik a Mesterével, tetteinek is méltóképpen kell képviselnie ezt a közösséget. Nem engedhet meg magának olyan gondolatot, érzést vagy cselekedetet, amely beszennyezhetné a Mester életének és tudatának tökéletes tisztaságát. A tanítvány életében felmerülő tisztátlanság pillanatában egy akadály képződik; a Mester tudata ösztönösen visszahúzódik attól, aminek rezgésével nem tud együttműködni. A Mester szinte sokként érzi ezt a visszahúzóást, mert a csatorna bezáródásával, amely gyakran hirtelen történik, az Ő kiáramló életének áradata elakad. Ereje visszahúzódik és tisztább megnyilvánulási lehetőséget keres, amíg a szennyeződés megszűnik és a csatorna újra megnyílik.

A tanítványnak tökéletes tisztaságra kell törekednie, amelyet a benső igazságon való kontemplációval nyerhet el. A tudatának olyan szilárdan kell az igazságban gyökeret vernie, hogy a tisztátlanság, amely a relatív valótlanosság, ne tudjon oda beférkőzni. A tisztátlanságot nem lehet legyőzni annak kiváltó okai — egy tisztátlanság gondolat, érzés, vagy fizikai tapasztalat — elleni küzdelemmel, hanem csak úgy, hogy visszavonulunk a teljesen tiszta, hófehér igazság birodalmába.

A test részei közötti folyamatos háborúskodás forrása a tisztátlanság, és a viszálykodás csak akkor ér véget, ha ezt sikerül megszüntetni. Ez a tisztátlanság magában foglalja az elkülönültséget, mert megosztottság nélkül nem tud létezni. Ezért ez egyben az igazság tagadása, mert a megosztottság az egység, mint végső igazság ellentéte. A tisztátlanság elpusztítja a tiszta gondolkodást, beszennyezi a szeretetet, és meggyalázza a testet, a bennünk lakozó Isten földi templomát. Meghatározza a személyes hozzáállást az élethez, a kizárólagos szeretetet, és az életvitelben megmutatkozó elkülönültséget, ezért ellentéte az Igazságnak, amely személytelen és mindent magában foglaló. A tökéletesen tiszta élet az Örökkévaló ismérve.

A tanítvány képzéséhez hozzá tartozik, hogy a külvilág tisztátlansága és elkülönültsége közepette éljen, és közben éber odafigyeléssel és vas-akarattal megőrizze tiszta életvitelét, érzéseit és gondolatait.

A tisztaság a csillogó viselet, amibe a tanítvány felöltözik, és egy ragyogó drágakő lesz a majdani Beavatott koronájában. A szeretettel szövetkezve pedig elvezet a szabadsághoz, az Adeptussághoz, mert a tisztaság és a szeretet annak az átjárónak az ikerpillérei, amely az örök békéhez és a kimondhatatlan boldogsághoz vezet.

Megfosztva minden tisztátlanságtól a tanítvány szeretete egyre inkább személytelenné válik. Ennek folyamatos kinyilvánításával szeretetének ereje növekszik, míg végül úgy ragyog, mint a Nap sugarai, amelyek a viszonzás gondolata nélkül mindenkire egyformán sütnek. A felé irányuló szeretetet pedig a sajátjával együtt Mesterének ajánlja, mint az egyetlen méltónak, minden szeretet legfőbb címzettjének.

A tanítvány szeretete nem csak a Mester egyéniségére irányul, hanem egyben, mint a spirituális élet Példaképe, a Legfőbb Szeretet tökéletes megnyilvánulására és az elérhető legnagyobb teljesítmény végrehajtójára is. Így a tanítvány felismeri és kifejleszti azt az univerzális szeretetet, amelyet önzés vagy vágy soha nem szennyezhet be. Nem engedheti meg magának, hogy ez a legfőbb szeretet rajta keresztül áramolva tökéletlenségbe ütközzön; hanem törekednie kell, hogy teljes tisztaságban érkezzon meg a szükségét szenvedő világba. Fel kell ébresztenie az emberek szívében a szeretet valódi természetét, az önfeláldozást, a szolgálatot és az önzetlenséget, mert a spirituális szeretet csak így tud megnyilvánulni.

A szeretet valóban olyan, mint a tűz. A személyes szeretet az emberekben felébreszti a szenvedélyt és a vágy lángját. Az univerzális szeretet pedig a zsenialitás lángját és a hősiességet ébreszti fel az emberekben; ez a mindent átható Egy Én meglátásából ered, amelynek felismerése pedig a minden élő iránti szeretetet inspirálja.

12. fejezet A meditáció értéke

Az akarat kifejlesztése rendkívül fontos mindenki számára, aki az Ösvényre kíván lépni; ez részben elérhető az akaraton történő meditációval, amelyben a Mestert, majd később a tanítványt, mint az Akarat Urát, az Isteni Akarat megtestesülését, egy mindenható Istent vizualizálunk. A köztük fennálló egység kötelékén keresztül a Mester Akarat aspektusának felismerése megerősíti a tanítvány akarat-erejét is. Ekkor úgy tűnik, hogy minden dolog lehetséges számára: személyes gyengeségeit könnyedén uralja, fizikai síkon lévő problémáit egyszerűen megoldja — ezek részei a világ problémáinak és többé már nem kifejezetten az övéi. Önmagát az akarat központjaként látja a külső világban, saját növekvő önuralmával segítve az emberiséget a gyengeségeinek legyőzésében.

A Mester úgy segíti a tanítványt, hogy előidézi a szükséges tulajdonság, vagy Erő határozott megnyilvánulását Önmagában, és mivel a tanítvány annak a tulajdonságnak legalább a csíráját birtokolja, képes lesz erre reagálni. A reagálás során a tulajdonság megnyilvánulásának mértéke növekszik benne. Ha sikerült felébreszteni, akkor a tanítvány meditáció segítségével már képes kibővíteni és kifejleszteni saját benső veleszületett erőit.

Ebben a tanítási módszerben szavak nem hangzanak el a Mester és a tanítvány között, és a siker kizárólag az utóbbi fogékonyságán múlik. A Mester stimulál, a tanítvány reagál és utána a kibontakozás folyamatát a napi gyakorlatban önállóan folytatja.

A Mester jelenlétében a tanítvány bizonyos tekintetben laza kapcsolatba kerül az Adeptussal, aki majd belőle válik. Talán ez a legnagyobb adomány, amit a Mester nyújt, hogy elérhető távolságba helyezi odaadó híve számára saját tökéletességét.

Így a törekvő a gyors kibontakozás Ösvényén egyik tulajdonságot a másik után fejleszti ki, egyik erőt a másik után szabadítja fel saját természete spirituális mélységeiből, amelyben minden tulajdonság és erő benne rejlik. Erőfeszítést tesz, hogy ezek

megmutatkozzanak a mindennapi életében, és magával hozzák a jövő Adeptusának megnyilvánulását a jelenben is.

Az önálló kibontakozáshoz, valamint a belső gazdagodáshoz és megvilágosodáshoz szükséges erő a tanítvány számára az által lesz elérhető, hogy a Mester kegyesen felajánlja az Ő saját tökéletességét, és ezzel bizonyos értelemben még az idő is legyőzhető. Mivel Ő már elérte ezt a nagyszerű eredményt, képes másokban is elindítani ezt a folyamatot. Ez nem azt jelenti, hogy a Mester átruházza a tanítványra Saját erőit, hanem a közöttük lévő kölcsönös kapcsolat révén képes lehetővé tenni és serkenteni, hogy a tanítvány előhívja magából ugyanazokat a tulajdonságokat, amivel Ő már rendelkezik. Ezek csíra állapotukban ott vannak minden emberi lényben, és normál esetben az evolúció lassú folyamata során fognak felébredni és kifejlődni.

Mindaddig, amíg a tanítvány képes fenntartani tudatának tökéletes ráhangolódását a Mesterére, ez a felgyorsulási folyamat az Ego szintjén folyamatos. Amikor a Mester a jelenlétebe fogadja, a tanítvány személyes tudathordozói megvilágosulnak és kitérnak, és így az Ego szintű fejlődés eredményei még tökéletesebben és természetesebben jutnak kifejeződésre a személyiségben.

A meditáció során, amikor az elme és az agy teljesen csendes, ennek a belső folyamatnak a gyümölcsei átkerülnek az éber tudatba. Így megerősödve és megvilágosulva a tanítvány egyre inkább képes ezeket megnyilvánítani mindennapi életében. Ezzel összekapcsolja legmagasabb és legalacsonyabb tevékenységeit, fokozatosan elérve egész természete összhangba hozását.

Az Ego tudatához való kapcsolódás elérése az agyban rendkívül fontos. Ez nem csak erőssé és kitérővé teszi a tanítványt az okkultizmus fizikai próbatételei közepette, különösen a kétségek vonatkozásában, hanem megakadályozza, hogy a személyes fejlődés lemaradjon az Ego szintű fejlődés mögött. Segít fenntartani a tettek, érzések és gondolatok állandó alaphangját a mindennapokban; kiszélesíti, és nyitva tartja a csatornákat a Mester, valamint a tanítvány Egoja és személyisége között.

A tanítványság ténye szabad fizikain-túli bejárást biztosít a Mester jelenlétebe, így a tudatuk misztikus egyesülésén túl van egy okkult közösség és együttműködés közöttük, és emellett a tanítvány megtanulja használni finomabb testeit és uralni a fizikain-túli világok erőit. Útmutatást kap a fizikai szinten végzett munkához, amelyet a világ szolgálata érdekében végez, valamint a fizikain-túli feladataihoz is, amelyek testének alvása alatti szokásos életviteléhez tartoznak.²²

Az utóbbihoz kötődő szolgálatok az újonnan elhunytak segítése, a belső és külső világokban a rászorulókat és szenvedőket támogatása, a nagy katasztrófák helyszínein való megjelenés, és a tanuló társaival egymás kölcsönös tanítása. Amennyiben szükséges, és különösen akkor, ha a csatornákat meditáció segítségével nyitva tartja, ezeknek az alvása alatti tevékenységeknek az emléke az agyba is átkerül ébredéskor, vagy valamikor a nap folyamán.

A tanítvány időnként napközben is utasításokat kap a Mestertől az elvégzendő munkára vonatkozóan. Csatornaként szolgál a Mester és a Nagy Fehér Testvériség spirituális erői számára, és így a világban nagy áldás osztóvá válik. A tanítványai révén a Mester személyes tudata is kibővíti, mert a velük való tudatos egység által, Ő is részt vesz minden tevékenységükben.

A szeretet köteleke a Mester és a tanítvány között a legközelebbi és a legszebb az összes kapcsolat közül. A Mester tökéletesen megérti tanítványát, misztikus értelemben a szívében hordozza, mély spirituális és ezért személytelen szeretettel ragyogja be, osztozik vele sikereiben és segíti a vereségek utáni felépülésében. Ennek folytán köztük hatalmas szeretet alakul ki, amely az egyik oldalról spirituális és atyai, míg a másik oldalról mélyen és

---

²² Lásd C.W. Leadbeater: Láthatatlan segítők.

tiszteletteljesen gyermeki. Ez a kötelék időtlen, mert szeretetük az örökkévalóságig megmarad.

Az emberi faj evolúciójának terve magában foglalja az ilyen bensőséges kapcsolatok kialakulását. A Mester egy jövőbeni korban spirituális Uralkodó, Tanító, vagy Vezető lesz, míg a hajdani tanítványai, akik addigra már Adeptussá válnak, mint az Ő helytartói tevékenykednek azonos működési területen. Még később, amikor a Mester majd egy Világon Uralkodik, a helytartókból az Akarat, Bölcsesség és Intelligencia Urai lesznek, akik magas rangú Tisztviselők az adott kor Okkult Hierarchiájában.

Amikor a Mester már bolygóközi, vagy szoláris uralomra tesz szert, akkor a Spirituális Urak lesznek az Ő bolygóinak Uralkodói; és így tovább és tovább Naprendszeren és Kozmoszokon keresztül az idők végezetéig, mialatt a szeretet kötelékei végig töretlenül megmaradnak.

13. fejezet Az elfogadott tanítvány

Az „elfogadás” folyamata során, amelyben a tanítványt a Mestere lényének és tudatának legmélyébe fogadja, a Mester azt a szolgálatot végzi az egyén számára, amit az egész emberiségért folyamatosan megtesz.

Az elfogadás az egyéni megváltás; a helyettesítő megváltás misztériuma²³ a legmagasabb fokon a Mester és a tanítvány által valósul meg. Az egyetemes és folyamatos megváltás, amit a Mester végez az egész világ számára szükségszerűen kevésbé hatékony, mint amikor egyetlen emberre vetítjük, például a tanítvány elfogadásánál. Mivel azonban a tanítvány életeszenciája egy az emberiségével, bizonyos mértékben az egész emberiség részesül az ő eredményéből és tapasztalatából.

Ha a tanítvány úgy dönt, ő maga is létre tudja hozni a megváltás hasonló folyamatát, egyetemes vagy egyéni szinten. Ha például egy másik ember kivívja kitüntető szeretetét, akkor spirituálisan saját lényé középpontjába vonva őt, tudatosan átléphet vele a Mester szívébe. Az ilyen élmény folyamán a tanítvány olyan mértékű tudatbővülésben és a Mestertől eredő áldásban tudja részesíteni barátját, amennyit csak befogadni képes. Az ilyen szerencsés ugyanolyan megdicsőülve fogja elhagyni a Mester szívet, mint annak idején a tanítvány az első alkalom után.

Ahogy a tanítvány erői fejlődnek, képes lesz tevékenységét kiterjeszteni embercsoportokra, hallgatóságokra, gyülekezetekre, az élők és elhunytak tömegeire. Szintén képes lesz szívébe fogadni a tündérek és az angyalok birodalmának tagjait, mert addigra már nem lesznek korlátok közte és bármely életforma között. Így fokozatosan megtanulja kinyilvánítani és megosztani a Földön annak az egységnek a teljes és tökéletes felismerését, amelyben a Mester lakozik.

Ez a Mestertől vagy a tanítványtól származó segítség semmilyen értelemben sem kívülről jövő, mert a valódi megváltás a buddhikus tudatban történik, ahol semmi más nem létezik, csak az Egy Én. Azon a szinten a Mester, a tanítvány és a világ egy és oszthatatlan. Az Ego szintű tudatban bár a szubjektum (a megismerő) és az objektum (a megismerés tárgya) látható és megkülönböztethető, azok alapvető egysége mégis ismert. Itt szintén igaz, hogy a Mester támogatását a tanítvány sokkal inkább belülről kapja, semmint kívülről. Ő is ugyanezt a folyamatot ismétli meg a világ számára, amennyire fejlettsége lehetővé teszi. Az Ösvényen megtett minden lépéssel növekszik hatékonysága, mint az egység közvetítőjének, míg végül Mesterré lesz, és tudatosan eggyé válik az „Atyával” és mindennel, ami él.

---

²³ Lásd A. Besant: Ezoterikus kereszténység

Az elfogadott tanítványság szakasza ezért rendkívül fontos mind az egyén, mind a világ számára, mert a Mester és a tanítvány egysége előrevetíti minden ember végső tudatos egységét Istennel.

Amikor eljön az ideje, a tanítvány egyéniségének meg kell halnia. Mindenről, amiért küzdött és megszerzett az anyagi és mentális fejlődése alatt, le kell mondania. Minden személyes indítéknak, még a halhatatlanságra vonatkozóknak is, meg kell szünnie, mert csak a régi én feladása után tud az új Én megszületni. Ez a Krisztus megszületése az emberi szívben. Az újszülött gyermek a szimbóluma az abszolút önfeladásnak és a teljes lemondásnak.

Ebben az „újszülött” állapotban, szimbólikusan gyengén és ártatlanul az új világban, a tanítvány a Mester gyengéd gondoskodására van utalva. Ő a keresztény allegóriában József az Apa, az ács, a képzett mesterember, aki segít megformálni az újszülött gyermeket. Az univerzum Örök Anyja, Mária, a spirituális anyaság szimbóluma, szintén ellátja őt, míg a születéshez közeledve az Angyali Seregek kórusából felhangzik az 'újszülött' akkordja és alaphangja, az ő teremtő Hatalmának Igéje. A fejlődő lélek immár túlnötte az állati és az átlagemberi állapotot, amit a nyáj és a pásztorok jelképeznek, és elkövetkezett az Idősebbek és az Angyali Seregek jelenlétében történő spirituális születés.

Ez a beavatás,²⁴ az ember spirituális lelkének megszületése; egy valóságos teremtés, mert amikor keresztülhalad az átjárón, az isteni és az emberi tulajdonságok kombinációjából egy új teremtmény jön létre. Eddig az ember spirituális értelemben a „méhen belül” ('in utero') élt; mostantól spirituálisan önálló entitásként folytatja, ön-tudatosan a számára viszonylag új régiókban.

Az intuicionális és a magasabb spirituális birodalmak már nyitva állnak előtte, és ahogy a spirituális serdülőkorból a felnőtté válás felé halad, fokozatosan egyre mélyebbre és mélyebbre hatol ezekbe a világokba. Ami a magasabb régiókat illeti, ő még mindig a „méhen belül” ('in utero') van, mert az egész teremtés a Legfőbb Anyai Aspektusán belül létezik. A fejlődés valójában születések sorozatából áll, és mindegyiknél az egyén egy új világba születik meg.

Ebben az első beavatási megszületésben az ember uralkodói hatalmat és ezzel együtt szabadságot nyer a gondolatok, az érzések és a fizikai cselekedetek három világában, amelyek eddig bebörtönözték. Ezt a hármas erőt jelképezi a keresztény történetben az arany, a tömjén, illetve a mirha, amit a Három Napkeleti Bölcs a gyermek Krisztus lábaihoz helyezett. A Mágusok alaptípusait az Idősebb Testvérek között találjuk, akiknek a jelenlétében a születés bekövetkezik. Ők a Tudás, a Szeretet és az Akarat Urai, akik jelen vannak, és akik áldásukat és különleges erejüket árasztják a tanítványra.

Innentől kezdve, földi léte során először, ő már egy szabad ember. Szabad abban az értelemben, hogy sem egyének, sem az emberi faj nem tarthatnak rá igényt. Életét az Egyedüli Egynek szenteli. Mária, Jézus Anyja kapott erre bizonyítékul választ, amikor rosszállását fejezte ki, hogy gyermeke a templomban maradt a tudta nélkül. „De miért kerestetek? Nem tudtátok, hogy nekem Atyám dolgaiban kell lennem?”²⁵ Ilyen választ kell adnia minden beavatottnak mindazok számára, akik a múltjukhoz kötődve keresik őket.

A beavatottnak úgy tűnik, hogy nem ő, hanem a világ változott meg, és neki fokozatosan ehhez a látszólagos változáshoz kell alkalmazkodnia. Ahol a múltban megosztottságot, elkülönültséget és bűnt látott, most egységet, rokonságot és tapasztalatszerzést lát. Elkezd végre egészében látni az életet, érzékelni és érezni a Legfőbb mindent átható Jelenlétét, felismerni saját egységét, sőt azonosságát a többi emberrel, a Természettel és az úgynevezett élettelen dolgokkal. Rájön, hogy a formák csak élettal megtöltött ékszerdobozok, hogy a testek a bennük lakozó isteni és magasatos lények jelenléte által megszentelt templomok. A napok, csillagok és a bolygók többé már nem távoliak; hallja

---

²⁴ Lásd A Besant: Beavatás.

²⁵ Lk 2:49

és érti zenéjüket. Tudja, hogy azok és ő, összefüggő részei annak a nagy zeneműnek, amelyet az Isteni Muzsikus játszik egész idő alatt. Az életek csak taktusok, az ismétlődő halálok csak szünetek; a fejlődés rajzolja a kotta vonalait, a hangjegyeket a skálára, és a teremtés szimfóniája korról korra egyre gazdagabbá és nagyszerűbbé válik.

Amint szert tesz erre a tudásra, megtanulja egyre tökéletesebben megszólaltatni saját akkordját, mert a láthatatlan Zeneszerzőt és önmagát már egyként ismeri. Ettől kezdve énekelve halad életútján, a megpróbáltatásokat és viszontagságokat csak később feloldandó, egy nagyobb harmóniához elengedhetetlen, átmeneti disszonanciának tekintve. Az Énje elveszett; ő már a dallam egy hangjegyévé vált.

Az Egy Élet folyama az örökkévalóságból indul és az örökkévalósághoz tart, magában hordozva az univerzumokat, Napokat, bolygókat és embereket. Ez az örökké áramló életfolyam, a lüktető isteni „véráram”, amely életre kelt minden világot. Ez az összes atom és összes sejt életközpontja, az alapvető princípium, amely nélkül semmi sem létezhet.

A beavatott ebbe a folyamba öntudatosan lép be. A „túlso part” felé haladása a folyammal való egyre fokozódó tudatos ön-azonosítástól függ. Eddig bár folyamatosan megfürdött benne, megszületett és újjászületett az örökké áramló életben, ami maga a folyam, de nem ismerte fel az azzal való egységét. Bár legmélyebb Énje egy az életáram lényegével, minden tudathordozója azon alapszik, valódi teste és lelke ösztöneiben hordozza azt és abból születik, mégis létezésének nem volt tudatában és magát különállónak és egyedülnek gondolta.

Most végre belső tudatában felvirrad az igazság hajnala és úgy mondják, hogy „belép a folyamba”; az életnek abba a folyamába, amely a „feltétel-nélküliség” örökkévalóságából, a feltételekhez kötött szakaszon keresztül vissza az örökkévalóságba halad, az időtlenségből az időhöz, majd újra vissza az időtlenségbe.

Az, ami az örökkévaló benne, és mindig egy az örökkévalóval mindenütt, elkezdi módosítani a tudatát, elkezdi megváltoztatni kapcsolatát az időbeliségben létezésével. Közeledni kezd az Örökkévaló Most ismeretéhez. Legyőzi az időt, ami eddig fogva tartotta; bár az idő volt, ami a folyam szélére sodorta, most a partot maga mögött hagyva ettől is eltávolodik, amint egyre jobban összehangolódik az időtlenséggel.

Kezdi megismerni a nem-lét nyugalmát, a létezés mögötti csendet, a fény mögötti sötétséget és az egyensúlyt, mint az energia nyugalmi állapotát. A teljes siker, a végleges és tartós összehangolódás az örökkévalósággal akkor következik be, amikor eléri a „túlso partot” és Adeptussá válik.

Az Ego, akiben a beavatáskor a bennlakozó Élet és a mindent átható Elme elérte a felébredt Ön-tudatosságot, így megszerzi a Legfőbb Immanenciájának meglátását. A beavatott feladata, hogy a személyiségét is hasonló felismerésre ébressze. Az Isteni Életnek és Tudatnak az elmében, az érzésekben és a testben szintén öntudatra kell ébrednie. Ezen birodalmak mindegyikében fel kell ismerni a bennlakozó istenséget és el kell érni a mindent átható Élet meglátását.

A beavatott belső eredményeinek elérése sok évet vagy sok életet vesz igénybe, haladásának gyorsasága nagyrészt attól függ, hogy milyen fokú spirituális meglátást ért el, mielőtt „belépett a folyamba”. Sok olyan beavatatlan van, aki már elért bizonyos fokú spirituális öntudatosságot, míg mások, akik előrehaladtak az Ösvényen, még nem fejlesztették ki a személyes spirituális érzékelést. Idővel a Legfőbb meglátását mindenkinek el kell érnie, mert ez az a cél, amely felé az emberiség halad.

A beavatott külső munkája főleg abból áll, hogy csatornaként szolgáljon a Nagy Fehér Testvériség erői és befolyása számára. Ő most a hírvivőjük és képviselőjük a világban, az akaratok végrehajtása élteti, amely egyben a Legfőbb Akarata is. Ismeretlenül, vagy csak kevesek által ismerve, mint a spirituális erő központja mozog az emberek között, serkentő és gyorsító befolyást kifejtve.

Miközben így él és dolgozik a külső világban, spirituális tudatossága folyamatosan bővül. Egyre mélyebbre és mélyebbre hatol a spirituális birodalmakba, amelyeknek ragyogása körülveszi. Aurája fénylik, gondolatai emelkedettek, érzései pedig mélyek és hathatósak, amelyek erőt sugárzó emberré teszik, bárhova is menjen. Hangja a spirituális akarat erejét hordozza, szemei fénytől ragyognak, pillantása olyan, mint a tüzes villám és átható, mint egy sasé; méltóságteljes, mint egy oroszán; nemes, mint egy király, mégis gyengéd és könyörületes, mint Krisztus, tiszta és ártatlan, mint egy kisgyermek.

Szívében az együttérzés, a mindent átölelő szeretet és a gyengédség tulajdonságait hordozza. Önként lebontott minden védelmet és szíve nyitott a világ bánatára. Félretette az önzés páncélját, bevonta az elkülönültség pajzsát, és teljesen védtelen a világ tudatlansága által okozott sérülésekkel szemben.

De számára ezek a sérülések nem halálosak és a bánat sem elviselhetetlen, mert már felfedezte saját halhatatlanságát és megközelítette az örök boldogság küszöbét. Az örök szeretet megtestesülésévé vált; ezért a kegyetlenség nem vált ki belőle kíméletlen választ. A bölcsök kövével, ami az örök szeretet, szíve olvasztótégelyében a fájdalmat, a bánatot, a kegyetlenséget és a bűnt, azok ellentétére változtatja át. Olyan spirituális alkimista lesz, aki a világ aljasságát tiszta „arannyá” alakítja.

Most már valóban „oda kell fordítania másik orcáját is”, szeretnie kell ellenségeit és erszénye elrablójának oda kell adnia köpenyét is, mert ilyen a beavatott élete, amelyre Krisztus tanítása utal. Képességei és hatóereje olyan mértékben növekednek, ahogy ezekkel élni tud, és növekedése felemeli az egész emberiséget. Ő lesz Atlasz, aki a világ terhét tartja a vállán. Amíg ember, mélyen meggörnyed a teher alatt, mégsem sérül bele. Adeptusként felegyenesedve viseli ezt az igát.

14. fejezet A megszentelt élet

Az Adeptus az idő birodalmán túl él. Minden időbeli cselekedetének az örökkévalósággal kapcsolatos jelentősége van. Az időhöz kötött tervei magukban foglalják az időtlenség koncepcióját végső beteljesülésükhöz. Ő az örökkévalóban él, de tudatát belevetíti az időbe, és így mindkét állapot egyesül benne. Az örökkévalóban tervez, és az időben cselekszik, mert Ő már megoldotta a két állapot kapcsolatának rejtélyét. Ő az összekötő kapocs, egy híd az időtlenség és az idő között.

Az Adeptus élete így kettős, Ő egy duális lény. Időbeli megnyilvánulásával kapcsolatba lehet kerülni és részben meg lehet érteni, az örökkévalóbeli létezése azonban örökre rejtély marad. Az időben van egyénisége, maga is egy Lény; az időtlenségben Ő semmi, és Lénye sincs; mégis Ő minden Lény, mert Ő Egy az Egésszel. Van egy bolygóhoz kapcsolódó létezése, amely ahogy már bemutattam hétszeres, és az Ő időbeli földi megnyilvánulását, az Ő egyéniségét foglalja magában. De van egy extra-planetáris létezése is, amelyben Ő egyesült a háromszoros inter-planetáris Uralkodóval, Aki benne és rajta keresztül nyilvánul meg, mert Ők egyéniségükben már eggyek.

Az extra-planetáris Erővel, Élettel és Tudattal való azonossága folytán Ő egy a kozmikus háromszoros létezéssel is, és abban való megnyilvánulásának Ereje úgy növekszik, ahogy fejlődése halad. Földi egyénisége természetének kisebbik aspektusa; a nagyobbik az Ő kozmikus Énje, és bolygóközi tudata a kapcsolat a kettő között.

Mégis az egész nem több, csak egy: egyetlen tudat, amely képes kifejeződni és tudatosnak lenni az összes területen. Az Adeptus egy kozmikus, nem pedig egy földi Lény annak ellenére, hogy földi egyéniséget és fizikai testet tart fent. Egy ilyen test fenntartása választás kérdése, amely nagyban függ az emberiségen keresztüli felemelkedés módjától. Azok, akik nem a folytonos fizikai létezését választják, extra-planetáris és kozmikus szintre lépnek, hogy Adeptusi sorsukat ezekben a birodalmakban teljesítsék be.

Az ilyen Adeptusok tudata, bár általában a földön-túli területekre korlátozódik, bármikor megnyilvánulhat bármely bolygó akármelyik szintjén, egy ideiglenes tudathordozó magára öltése révén, amikor is egy testet erre a célra materializálnak, vagy az adott bolygó egyik lakójától kölcsönvesznek. Ennek egyik formája lehet a kölcsönvett testben történő teljes tudat csere, amikor a tulajdonos kilép, és a látogató belép; vagy történhet úgynevezett beárnyékolás; vagy Avatar-ként kapott sugalmazás is.

Egy bolygót irányító Adeptus Hierarchia összejövetelein gyakran részt vesznek extra-planetáris Tanácsadók és Követek, akik a Naprendszert, vagy a bolygó-rendszert kormányzó Hierarchia képviselői. Ahogy az Adeptusnak van extra-planetáris élete és tudata, ugyanígy van ilyen a Nagy Fehér Testvériségnek is minden ember-lakta bolygón. Ezek együtt alkotják a bolygó-csoportok irányító testületét a Szoláris Logosz alatt. Ez a rendszer aztán kiterjed a nagyobb rendszer-csoportokra és Kozmoszokra, ami felfogható a kozmikus tudat egységeiben történő megnyilvánulásainak.

Így van egy folyamatosan fenntartott irányító és védelmező külső kapcsolat a teremtés szíve, a Kozmosz életközpontja, és egy bolygón lévő legkisebb egyéni élet között. Szintén van egy belső egység a megnyilvánulás legmagasabb és legalacsonyabb formája, a középpont és a peremvidék között, mert a meglekésítő Élet mindenütt Egy. Így megnyilvánulásának módja kettős, amely egyrésztől külső, öntudatos szolgálatból áll, ami megfigyelhető egy bolygó ásványi, növényi, állati és emberi birodalmaiban, másrésztől pedig egy felfelé törekvő és kibontakozó belső életként érhető tetten, aminek működése az egész Kozmoszra kiterjed.

*****

Mivel a fejlettebb által a kevésbé fejlettnak nyújtott szolgálat alapelve egyetemesen alkalmazott és alapvető fontosságú az univerzum fejlődési tervének beteljesítéséhez, ebből következik, hogy aki intelligensen akar együttműködni a Legfőbb Akarattal, annak részt kell vennie ezen alapelv működésében.

Az első lépés a Legfőbbel való tudatos egység felé mindig ugyanaz — a szeretetből fakadó önzetlen cselekvés. Ha eleinte a szolgálat személyre szóló és a motiváció egyéni és válogatott, a tett nem több mint segédkezés. Aztán a személyes indíték helyét fokozatosan átveszi a személytelen, az egyéni jólétet pedig felváltja az egész jólétének fontossága. Így felébred a filantrópia szelleme és feltárul a boldogság titka. Az emberszeretet nem csak olyan jótékony tevékenységeket jelent, amelyeknek nincs azonnali viszonzása, hanem olyanokat is, amelyek kifejezett veszteséget okozhatnak és önfeláldozást követelnek. Fokozatosan ráébred annak ismeretére, hogy az átmeneti veszteség örök nyereséget, és a földi áldozathozatal spirituális gazdagodást hoz. Az ígéretet, miszerint „Aki szereti életét, az elveszíti, de aki gyűlöli életét ebben a világban, az megmenti az örök életre”,²⁶ most már alapvető igazságként ismeri fel.

Ez a tudás az alap, amelyre az élethosszig tartó szolgálat felépíthető. Ez teljes megfordítása a normális emberi létnek, mert indítékai éppen az ellenkezői annak, amelyek a hétköznapi életet szabályozzák. Mind az egyénnek, mind az emberi fajnak végre kell hajtania ezt a fordulatot, mielőtt a spirituális beteljesülés lehetségessé válna; túl kell nőniük a személyes indítékokon a személytelenhez; el kell fogadniuk az emberszeretetet, mint az egyetlen méltó motivációt és ki kell fejleszteniük a jóindulatot olyan mértékben, hogy felismerjék, miszerint az áldozathozatal csak örömet hozhat. Ezek a tulajdonságok szükségesek azok számára, akik tudatosan szeretnének együttműködni az Adeptusok Hierarchiájával az Egy Akarat teljesítésében.

---

²⁶ A Biblia, Szent János 12:25 és Szent Máté 10:39: „Aki meg akarja találni életét, elveszíti, aki azonban elveszíti értem életét, az megtalálja”.

Ezen ideálok által inspirálva az egyének és az emberi faj elkezdti tudatosan kivenni a részét a Legfőbb Nagy Tervének megvalósításából, a fejlődésért dolgoznak és már nem — akár öntudatlanul — ellene, és úgy tekintenek magukra, mint a Magaságos szolgálóira. Ez a szemléletváltás valódi szentséget hoz az életbe és felkészíti a törekvőt a minden dologban benne rejlő istenség meglátására, minden tette megszentelésére, amely az Egy Isteni Élet mindenben való létezésének tényén, és a minden tevékenység mögött álló Egy Isteni Színész, a Legfőbb felismerésén alapul.

Ezen élet-szabályok betartásával elnyeri a Legfőbb ragyogó látványát. Ez eleinte inspirációs felvillanásokon, intuitív meglátásokon keresztül tapasztalható, majd fokozatosan egy magasabb rendű megérzésben teljed ki. Azután következik az Univerzum mögötti Vezérlő Intelligencia felismerése, amely minden nagy és kis dolgot az Egy Elme elképzelése szerint rendez el.

Ezen a ponton veszély leselkedik mind az egyénekre, mind az emberi fajra, mert ha hozzáállásukban nem a személytelenség és az alázat érvényesül, akkor ezt a tapasztalatot személyesként értelmezik, és az univerzális alkalmazást tévesen értelmezve egyéni sikernek gondolják. Ez beszűkült, én-központú szemlélethez és önteltséghez vezet — a két hatalmas veszélyhez, amelyekkel szemben a törekvőnek állandóan résen kell lennie, nehogy elhomályosítsák éleslátását és tönkre tegyék munkáját.

A csapdák elkerülésével az egyének és az emberi faj lényüket és életüket végül a fejlődés támogatásának, az Egy Terv beteljesítésének, az Egy Akarattal való harmonikus együttműködésnek szentelik.

Ez az út — és nincs másik —, ami az egyéni és faji beteljesüléshez, boldogsághoz és békéhez vezet. Ez az Isteni Élet Útja, az egyetlen módja annak, hogy az Élet tökéletesen tudjon Ön-kifejezésre jutni. Ez az Ösvény, amelyet minden felszabadult emberfia végigjárt. Az Adeptus már eljutott a végéig, és meglelte azt az örökké tartó boldogságot és békét, amit semmi sem tud megzavarni.

15. fejezet Makrokozmosz a mikrokozmoszban

A Naprendszer egy önálló egység a sok hasonló rendszer-egység között, amelyekből a csillagászati rendszer összeáll. Ez egy fejlődő entitás, csoport-tudat, amely folyamatosan halad az ön-tudatosság, az „egyéniesülés”, vagyis egy magasabb rendű létformába történő tudatos belépés felé.

Az Élet a Naprendszer bármely pontján, vagy bármely részén az Egésznek egy kivonata. A Természet bármely birodalmában előforduló élet-folyamatok tükrözik az egész Természetben előfordulókat. Az ásványok, növények, állatok és a természet-szellemek csoport-tudatának fejlődése az egyéniesülés felé, az egész Naprendszer magasabb állapotba történő hasonló fejlődésének bolygó-szintű megnyilvánulása. Az egyéniesülés, amikor a természet-szellemből angyal²⁷ és az állatból ember²⁸ válik, a mikrokozmosz tükröződése a makrokozmosz eredményeként. Hasonlóképpen, az Adeptus által elért felszabadulás, csupán része a Naprendszer egésze által elérendő nagyobb felszabadulásnak. Ebből tehát az következik, hogy minden mikrokozmosz eredmény segíti az egész rendszer fejlődési folyamatának előrehaladását.

Mivel ez is csak egy része egy még nagyobb egésznek, ezt a nagyobbat is segíti, és így tovább a „végtelenségig”, mert a csillagászati rendszerek összessége mérhetetlen, határtalan és megismerhetetlen; mérhetetlen, mert örökké mozgásban van; határtalan, mert egyre

---

²⁷ Lásd Geoffrey Hodson: A Tündérek birodalma, Az Angyalok eljövetele, Az Angyali Seregek című műveit.

²⁸ Lásd A. Besant: A tudat kibontakozása.

növekszik; megismerhetetlen, mert folyamatosan változik. Bár mindhárom igaz, mégis az Egész megérthető, mert bár sok részből áll, mégis Egy. Bár az Egészhez viszonyítva egy bolygó végtelenül kicsi, mégis végtelenül értékes az Egész számára, mert benne kicsinyített formában az Egész megnyilvánul; elválaszthatatlanul kapcsolódik az Egészhez; rajta keresztül az Egész fejlődik. A végtelen Élet birodalmában az egész és a rész Egy.

Ugyanígy a földi ember, bár tökéletes a maga fokán, tökéletlen egy magasabb szinten, mint a Mennyei Ember, a Gondolkodó, a Logosz kivonata, Aki a Napban és a körülötte keringő bolygókban lakozik. Ők ketten, a földi és a Mennyei ember szintén eggyek, egyazon Életben osztoznak, részesülnek egymás fejlődésének eredményeiből, elválaszthatatlan zarándok-társak, akik csak az önkifejezési képességük mértékében különböznek. Így az egész rendszer, amiben ez a bolygó és annak sokféle lakói egy részt képviselnek, egyként halad, egységként fejlődik, és a legkisebb rész működése az egészre hatással van.

Mivel ezzel az egésszel egy még nagyobb egész is hasonlóképpen halad előre a lét végtelen kiterjedésében, a legkisebb rész minden tevékenysége hatást gyakorol mindenütt a végtelen teljességben. Bár végtelenként jellemeztük, ez semmilyen értelemben nem jelent időbeli vagy térbeli távolságot, mert a végtelenben az idő és a tér fogalma értelmetlen; minden itt és most van. A végtelen nézőpontjából szemlélve a legtávolabbi csillag sincs messze, mert a végtelenben távolság nem létezik.

Az idő és a tér határán egy ember által létrehozott gondolat fodros hullámokat kelt a mentális sík anyagában. Amikor ez a hullám eléri a Naprendszer mentális síkját körülvevő „gátat”, akkor útja véget ér. A magasabb birodalmakban, ahol ilyen gátak ismeretlenek, a gondolat, a mozgás és a spirituális lényeg mögött álló Gondolkodó élete azonnal tükröződik és megismétlődik az egészben, mert az Egység annak alapvető természete. Abban nincs sem idő, sem tér, sem gát.

Az elképzelés, amely nem tartalmazza az Egész koncepcióját, tökéletlen; a tudás, amely nem az Egység koncepcióján alapul, hiányos. Bár az Egész nem látható a halandó ember számára, sem az Egység nem érzékelhető, mégis a teljesség létezésének alapelvét és az egység tényét fel kell fognia mindenkinek, aki látnok és az igazság tudója szeretne lenni. A makrokozmosz tükröződése a mikrokozmoszban minden tudás kulcsa, mert a részen keresztül az Egész is érzékelhető, az egyénin keresztül az univerzális is felfogható.

A spirituális és okkult tanulmányokhoz ezt az alapelvet kell alkalmazni. Enélkül minden tudás olyan, mint a héj, ami az Életfa gyümölcsének belsejét rejt. Ezért az okkult tanulmányt folytatónak az egységen kell meditálnia, míg a teljesség megtapasztalásának bizonyos fokát eléri. A belső, alapvető tény megtapasztalása után folytathatja tanulmányait a Teljesség külső, kisebb jelentőségű részeinek megértése irányában.

Az elme a gondolkodó evolúciós fejlettsége függvényében elvakíthat, vagy megvilágosíthat. A mentális gyermekkorban és serdülőkorban az elme részekre oszt, a felnőttkorban egyesít. Az analízisben az igazság háttérbe szorul, a szintézisben újra felfedeződik. Mégis a gyermeki és a serdülő agy számára szükséges az analízis, ha a szintetizálást tudatosan el akarja érni. A veszély abból származik, ha csak az analízist viszi át a mentális felnőttkorba, ahol a szintézis lenne a cél. A tények pusztá összegyűjtése nem tudja megvilágosítani az elmét; a gondolkodónak a tények értelmezőjévé kell válnia, mielőtt képes lenne felfogni az igazságot. A tényekből következtethet az alapelvekre, majd azokból a mögöttes igazságra. A valódi értelmezéshez a Teljesség megértésén alapuló szintetizáló gondolkodás szükséges.

Az emberiség jelenleg a mentális serdülőkorból az intellektuális felnőtté válás felé halad. Vezető tudósok elkezdtek spirituálisan értelmezni az összegyűjtött anyagi tényeket, és ez ennek az időszaknak a jele. Vallási vezetőknek, államférfiaknak és szociológusoknak is követniük kell ezt a példát, nem törődve egyéni felekezettel vagy hittel, sem egyetlen nemzettel vagy társadalmi struktúrával, hanem csak a Teljességgel.

Egyetlen vallás sem az igazság kizárólagos birtokosa; egyetlen nemzet vagy társadalmi rend sem tudja felmutatni az összes erényt; mégis az egyes vallások és az istenhit, valamint az egy nemzet vagy társadalmi rend és az emberiség közötti kapcsolat ismerete feltárja azokat az alapelveket, amelyeken az összes vallás és minden társadalmi rend alapul. A tudás teljességének fényében lerakhatóak a tökéletes vallásos hit és a tökéletes társadalom rendszerének alapjai.

16. fejezet A töredék és az egész

Az abszolút és a feltételekhez kötött létezés, valamint a végtelen és a véges közötti kapcsolat a korlátozott elme számára egy rejtély. A Létezőből megnyilvánulttá, valamint az Örökkévalóból időbelivé válás megértése olyan problémát jelent, amely végsőkéig igénybe veszi az intelligenciát.

A nem-megnyilvánulás nem jelenti a nem-létezést; ez átalakult létezés, statikus erő, depolarizált energia, nyugalomban lévő tudat, mozdulatlaná vált szellem. Szimbolikusan a megnyilvánulást egy piramis képviseli. A nem-megnyilvánulást azzal a ponttal lehet jellemezni, amely akkor marad meg, amikor a piramis oldalai visszahúzódnak a csúcsába és az alapja eltűnik.

A nem-megnyilvánulás a létezés legmagasabb lényege és semmilyen értelemben sem elválasztható a megnyilvánulástól. Valójában ez a két állapot összetartozó abban az értelemben, hogy a megnyilvánult életnek mindig van egy megnyilvánulatlan aspektusa. Ez az élet minden kifejeződésére igaz — a természet összes birodalma képviselve van a mindent átható élet megnyilvánulatlan aspektusában.

Az embernek — aki a teljesség megtestesítője — szintén van egy olyan aspektusa, amely nem jut kifejeződésre. A személyiség az Ego egy töredékét képviseli, az Ego pedig a Monád egy töredéke, míg a Monád az időbeli, pozitív és negatív megnyilvánulása annak, ami örök és nem-polarizált. A Monád mozgásban van, a megnyilvánulatlan mozdulatlan.

Az evolúció egy utazás, amit AZ vállalt, az evolúció-mentes, időtlen, mozdulatlan és dimenzió-nélküli — az Abszolút — a megnyilvánulatlanból a megnyilvánultba, majd azon keresztül ismét vissza a megnyilvánulatlanba.

A megnyilvánulás hajnalán AZ, amely Egy, Kettő lesz. Ez a kettő a szellem és az anyag, az élet és a forma. Ahogy az evolúció halad, a kettő kapcsolata egyre közelebbi lesz. Fokozatosan az élet egyre tökéletesebb kifejeződési módot talál a formában, míg a forma egyre inkább alkalmazhatóvá válik, mint az élet hordozója. Időszakokban kifejezve, az élet impulzus kifejeződése a formán keresztül egyre gyorsabb lesz, míg végül azonnalivá válik, a forma ellenállása az életnek a minimumra csökken. Az élet folyamatosan növekszik teljességben és az ön-kifejezés erejében, részben a formában szerzett tapasztalatok, részben pedig a formában megnyilvánult élet mértékének tényleges növekedése következtében. Ez igaz mind a Naprendszer egészére, mind az egyénekre.

A megnyilvánult élet mértékének növekedését, egy belső dimenzió keresztül, az élet forrásából feltörő áramlat okozza. A létezés szívében, amely a Naprendszeren túl, mégis azon belül van, egy élet-forrás található, egy kútfő, amelyből annyi kozmikus élet árad a Naprendszerbe, amennyit az felvenni képes. Ahogy az élet formán keresztüli kifejeződése egyre könnyebbé és tökéletesebbé válik, úgy csökken az élet nyomása a rendszerben. Amint a nyomás csökken, a szoláris szelep kinyílik, és új élet áramlik be. Ez a beáramlás addig folytatódik, míg a forma eléri az élet kifejezési képessége kapacitásának határát. Mivel ez az alapelv univerzális, az ember legbelső Énjének mélyén szintén van egy élet-forrás, egy szelep, amelyen keresztül az élet belép a Monád-ba, az Ego-ba és a személyiségbe. Ezek mindegyike fokozatosan növekvő mértékben megkapja a belső forrásból származó életet, amint a forma képes befogadni és kifejezni azt.

Az élet belső jelenléte és nyomása, valamint a külső tapasztalatok hatása által módosulva, a forma fokozatosan egyre tökéletesebb hordozóvá és egyre szabadabb csatornává válik, amelyen keresztül az élet kifejezheti önmagát. Így az élet és a forma között egyre tökéletesebb kapcsolat jön létre.

Az irányadó jellemző, amivel ez a kapcsolat mérhető, a szépség. A forma szépsége a külső jele a bennlakozó élet harmonikus kifejeződésének. Ilyen belső harmónia nélkül szépség nem létezhet. Minél tökéletesebb a kapcsolat, annál nagyobb a szépség. Az evolúció előrehaladásával a forma ellenállása az élet megnyilvánulásával szemben fokozatosan csökken. Végül megtörténik szinkronizáció és a belső élet-impulzus azonnali és teljes kifejeződést talál a formában. Ebben az állapotban mind a forma, mind a megnyilvánulás páratlanul gyönyörű. Ezért a Szépség az irányadó jellemző, amivel az evolúciós haladás mérhető, ez a Természet bármely birodalmában a spiritualizált forma védjegye.

A spirituális embert az érzései és gondolatai szépsége jellemzi, amelyeket spontán módon életvitele szépségével fejez ki.

A szándékos csúnyaság az istenség tagadása, a káosz uralmának elfogadása. A szépség elutasítása, Isten elutasítása. Az, aki ebbe a hibába esik tagadja, és ezért még mélyebben bebörtönzi a benne lévő Istent. Ő a káosz soraiba dezertál és elárulja a Törvény uralmát.

17. fejezet A győzelem

A Káosz a Rend nagy ellenfele, és a megnyilvánulás folyamán szüntelen konfliktus van közöttük. Ők a megnyilvánulás negatív és pozitív pólusa, és mégis az Egy Gyökérben a kettő szintén egy. A megnyilvánulás a két nagy ellenfél szüntelen harca.

A teremtés hajnalán a Káosz uralkodik, a tér mezőinek ura. Délben a konfliktus a tetőpontra ér, mert akkor a szembenálló hadak egyformán erősek. Ezt követi a Káosz fokozatos veresége, amely a szoláris alkonyatkor beteljesül. Ekkor a Rend uralkodik, és benne a Káosz — semmilyen értelemben sem megsemmisülve — feloldódik, erői egyesülnek és harmonikusan együttműködnek a Törvény erőivel.²⁹

A betegség a Káosz ideiglenes győzelme. A háború, az éhínség és a járványok a jelei a közeledő csapatainak. Bár támadásuk a forma számára pusztító, a Rend bölcs hadvezetése által ez az élet előnyére válik. A Rend és a Káosz közötti szüntelen küzdelem fenntartja a fejlődés folyamatát, és eszköze a növekedésnek.

A fény és a sötétség angyalai közötti mennyei harc története egy allegorikus utalás erre a tényre. Ebben a menny a Naprendszer teremtési szakaszára utal, amikor az Egy először Kettő lesz; ez a szakasz megismétlődik a planetáris és az egyéni lét esetében is. A háború a mennyben egy örökké tartó háború, amelyet a nagy ellenfelek, a szellem és az anyag, az élet és a forma, az egyetemesség és az egyediség, folyamatosan vívnak.

Ebben a harcban nem képes végső győzelmet aratni egyik oldal sem, mert a szembenálló hadaknak egyenlő az erejük; mégis a konfliktus természete és színtere változik, ahogy változnak az ellenséges seregek is. Eleinte a háborút a tisztán spirituális birodalmakban vívják, amint a mennyei háború allegória mutatja. A csatater fokozatosan megváltozik, a természet birodalmaiban „lefelé” mozog, míg eléri a fizikai szintet és ezzel a konfliktus a tetőpontját.

A Nagy Döntőbíró figyeli a küzdelmet, és amikor az általa eltervezett eredmény létrejön, a csatateret „felfelé” mozgatja a természet hét síkján át a legmagasabb Spirituálisig, míg az egész hétszeres univerzum kétszer egymás után a Rend és a Káosz harcának színtere nem lesz.

---

²⁹ Ennek festői zenei ábrázolása megtalálható Wagner: „Prelude to the Rhinegold” (Előjáték a Rajna kincséhez) című művében.

A makrokozmosz Armageddon mikrokozmoszban megismétlődik az emberben. Egymás után a hét emberi princípium³⁰ is csataterévé válik, ahol a nagy konfliktust megvívják. A mikrokozmosz — az ember — növekedése párhuzamosan halad a makrokozmosz növekedésével; mert az ember egyszerre egy egység a Logosz hadseregében, és Logosza a hét princípiumának vagy testeinek, amelyek saját univerzumát alkotják, és maga is sok „életből” áll.

Az emberi Armageddon folytonos; az emberben állandó háborút vív a spirituális és materiális természete. Szintén konfliktusban áll a világ anyagával, amelyben él, és ami mindig ellenáll az akaratának. Minden önkifejezése, legyen akár akarat, gondolat, érzés, beszéd, vagy cselekedet általi, konfliktust okoz. Az élet elhatárol valamit, a forma ellenáll; a tudat szabadságra törekszik, az anyag bebörtönöz. A művész, még a legnagyobb inspiráció pillanatában is konfliktusban áll művészetének médiumával, mert mint mindig, az anyag ellenáll a szellem hatásának. A harc eredményeként az akarat fejlődik, a bölcsesség növekszik, a tudat kitágul.

Az anyag és a szellem egyformán osztozik a győzelemben. Az anyag mondhatni, abban az értelemben győz, hogy a szellem nem tud maradandó hatással lenni rá; bár egy időre fogságba esik, végül mégis megmenekül.³¹ A szellem abban látszik győzni, hogy az anyag fokozatosan növekvő mértékben a szolgálójává válik; mégis a szellem folyamatosan veszít abban, hogy a végső győzelmet soha nem éri el.

Csak AZ, az Egyedüli Egy arat maradandó győzelmet. AZ, ami a konfliktus felett áll, mégis a konfliktus okozója: AZ, ami nem szellem és nem anyag, mégis mindkettő lényege. Az, amiből mind az élet, mind a forma kiemelkedik; AZ, amibe mindkettő visszatér — AZ éri el teljesen az előre meghatározott célját.

Az örökké tartó konfliktus az emberben éri el tetőpontját, mert benne van az a csatater, ahol a szembenállók erőegyensúlyt kezdenek elérni. A Természet ember alatti birodalmaiban az anyag uralkodik, és a szellem van bebörtönözve. Az ember feletti birodalmakban a szellem uralkodik és uralja az anyagot. Ezért az emberiség a csata frontvonalában van a Naprendszer fejlődésének eme szakaszában. Mivel az emberben dúl a legvadabb csata, így az emberben nyerhető a legnagyobb eredmény is.

A háromszoros Logosz spirituális, intuicionális és intellektuális ereje, az emberi szervezetben található képviselői révén öntudatos kifejeződést találhat, mint a megfelelő emberi cselekvés, érzés és gondolat. Ez a kifejeződés, ahogy tökéletesedik, rendet teremt a három legsűrűbb világban. A Káosz seregei felsorakoznak a Törvény megerősödése ellen. Haditervük az embereket folyamatosan arra csábítani, hogy az egyetemes élet helyett saját magukért éljenek; hogy személyes indítékkal, különváltan cselekedjenek ahelyett, hogy együttműködve, az egész emberiség jólétéért tennék.

E szüntelen kísértésnek az ember folyamatosan a csapdájába esik. De mivel minden bukás fájdalmat és korlátozást okoz, ez a támadási mód saját maga ellen hat. Az ember kikövetkezteti a fájdalomból és a korlátozásból azok okait, és a következtetéséből tanul. Ahogy tanul, a kísértés, hogy önmagáért és ne a közösség részeként éljen, elveszti hatalmát felette, és az egyetemes élet meglátása feldereng tudatában.

Ekkor a természete személyes és egyetemes aspektusa közötti konfliktus mélyebb harcot indít el benne. A személyes, amelyben az anyag dominál, ön-fenntartásra, öngazdagodásra és öncélú megvilágosodásra törekszik. Az egyetemes, amelyben a szellem dominál, az élet teljessége számára törekszik fenntartásra, gazdagodásra és megvilágosodásra.

---

³⁰ Fizikai, éterikus és érzelmi test, valamint a konkrét elme, amelyek a halandó személyiséget alkotják. Az absztrakt elme, intuíció és akarat, amelyek a halhatatlan Én-t, az Ego-t alkotják. Lásd A.Besant és C.W. Leadbeater: A látható és láthatatlan ember.

³¹ Ahogy a szobrász első modelljeit agyagból formázza — majd, amikor leveszi a modelltől az öntőmintát, az agyag modellt összetöri és az agyagot egy jövőbeni munkánál újra használja.

A belső Én tudja, amit a külső eleinte nem tud, hogy csak ennek beteljesítésével lehet a tökéletes és töretlen boldogságot elérni.

Az ember külső személyes énje, amely még mindig az anyag, az idő és a tér rabszolgája — a Káosz háromszoros tulajdonságai, a spirituális háromság tükröződése — a cselekvés, érzés és gondolat birodalmaiban anyagi, időleges, korlátozott kielégülésre törekszik az egyén számára, amit nem oszt meg másokkal. Az ember egyetemes, belső Én-je spirituális, örökké tartó és univerzális beteljesülésre törekszik, amiben minden élővel osztozik. Ezen ideálok között nem lehet kompromisszum, és végül az ismételt következtetés és tapasztalat, az emberek tanítói, az egyetemes eszmék végső győzelmét hozzák.

Az ember lassan megtanulja, hogy még a legnagyobb csak önmagának szerzett fizikai, érzelmi és mentális vagyon is óhatatlanul eltűnik, hiányérzetet hagyva maga után. Fokozatosan elkezd az örökké tartó kincseket keresni. Amikor ez a keresés egyszer megkezdődik, a Rend győzelme a Káosz felett biztosított. Az új küldetés további erőket vonz be a személytelen Én-be, és csatornákat nyit a személyesbe történő áramláshoz. Így egy erősítés érkezik, az anyag befolyása csökken, és a csata kimenetele a szellem javára fordul.

Felépítésében, céljában, és az annak eléréséhez szükséges eszközeiben az ember az univerzum hasonmása. Mivel az örök konfliktus szükséges eszköz a cél eléréséhez, az emberiség tekinthető az univerzum harcvonalaának, a kísérleti helynek; ezért vannak az emberi élet nehézségei. Bár az ember nehézségei hatalmasak, mégis minden emberi képzeletet meghaladó hatalmas jutalom várja. Amikor a csatát megnyerte, a győztes ellenállhatatlan erőt birtokol, kimondhatatlan boldogságba jut, és örök békében lakozik.

18. fejezet Isten geometrizál

A szimmetria az élet egységének és egyenlő eloszlásának kifejeződése, ahogy a mindenütt jelenlévő lényeg áthatja az összes formát. Az alak az élet és az anyag kölcsönhatásának kifejeződése. Minden természetes forma szimmetrikus alakú.

A gömb alak a legtökéletesebb dinamikus kifejeződése az élet és a forma kapcsolatának. A kocka ennek tökéletes statikus kifejeződése; egy pontja körül megforgatva gömböt hoz létre, az egyesült élet és forma szimbólumát.

A piramis fejezi ki az első dualitás tökéletes megnyilvánulásba történő fejlődését. Csúcsa a kiinduló pont, a szelep, amelyen keresztül az örök élet bejut az univerzumba. Áramlása során az anyag szabta korlátok közé kényszerül. A kifelé irányuló áramlás négyszeres és szimbolikusan a piramis táguló oldalai fejezik ki. Az alap egy négyzet, ez képviseli a fizikai világot. A csúcs egy pont, ez jelképezi a legmagasabb megnyilvánult régiót, a létezés forrását. Az egész alakzat tökéletes szimmetriája fejezi ki a tökéletes törvényt, ami által az élet megnyilvánul a formában. A végtelenségig bővíthető oldalak jelzik az élet és a forma fejlődésének korlátlan lehetőségeit.

Ilyen módon szemlélve, a piramis szimbolizálja a megnyilvánulás mögötti igazságot. Ez a Legfőbb Harmadik Aspektusának, az élet és a forma közötti kölcsönhatásnak, a szellem és az anyag kapcsolatának szimbóluma.

A természet bármely birodalmában a tökéletes élet fejezi ki ezt a kapcsolatot olyan teljesen, mint ahogy a piramis teszi. Az ásvány mértani pontossággal megformált és elrendezett kristályokból áll. A növény geometrikus alapelvek szerint növekszik, és virága is ilyen alapvető formák — mint például a kereszt és a csillag — alapján modellezhető. Növekedési módjában pedig spirál és kúp formát mutat.

Szimbólumok révén a növényi élet, annak természetes állapotában tökéletesen lefesti saját létezése alapelveit, a lét törvényét, amely a növényi élet és növényi forma kapcsolatát szabályozza.

Az állatvilágban, ahol csoport-tudat van, de még nincs teljesen egyéni tudat, az egyéniesülés elérése a cél. Itt a forma módosulásai és hiányosságai jelennek meg, mégis a tökéletlenségek ellenére egy teljes szimbolizmus látható. A gerincoszlop és a lábak egy négyzet vagy paralelogramma három oldalát formálják, a negyedik oldalt a földfelszín alkotja és az erővonalak, amelyek összekötik az elülső és hátsó lábakat, a kiálló nyak és fej szimbolizálja a következményét a belső élet erőfeszítésének, hogy az önkifejezés új módját találja az új típusú formákon keresztül. Az a princípium, amely a virág volt a növénynél, mint az állat feje nyilvánul meg; azt, ami a gyökér volt, most a lábak szimbolizálják — még mindig a földhöz kapcsolódnak, de már mozgathatóan. A gerinc és a bordák egy többágú keresztet jelképeznek, míg az egyes csontok külalakja és keresztmetszete szintén alapvető szimbólumokat jelölnek.

Az állat testéből előreálló fej mikrokozmosz formában tükrözi a kozmikus tudat és élet létezését. Ez megfelel a piramis csúcsának, a szelepnek, amelyen keresztül az élet kívülről elérheti azt az életet, ami már bent van. Ahogy a rendszer megnyílik a beáramló élet számára, úgy nyúlik előre az állat feje, elérhető egyéni tapasztalatot, benyomást, törődést és életet keresve.

Az, hogy az anyag odanyúlik az élet felé, egy alapvető igazság; az ellenállása ellenére mindig vonzódik az élethez, mert ez a válasza az evolúciós készletre — a teremtő akarat tökéletességre ösztönző impulzusára. Az ásványban ez az impulzus, mint kémiai affinitás, azaz vegyülési hajlam jelenik meg; a növényben ez, mint a felfelé növekedés, valamint kezdetleges nemi polaritás és tevékenység jelentkezik; az állatnál, mint a fej előrenyúlása, mint nemiség, és mint az érzelmekre és gondolatokra való reagálás nyilvánul meg.

A gerinceseknél a gerincvelő az Egy Akarat fizikai szimbóluma; működése közben határozott, de rugalmas. Az embernél az egyenes testtartás és a kiterjesztett karok keresztet formáznak, amely a formában megnyilvánuló élet ábrázolása. Terpeszállásban, kitért karokkal, egyenes fejjel és gerinccel az ember egy pentagont (ötszöget) formál, a felszabadult élet szimbólumát. Ez, ahogy már említettem, egy uralkodó szimbólum a növényvilágban is, ahol az élet kiszabadult az ásványi tehetetlenségből. Az ember — kiszabadulva az ösztönös állati csoport-tudatból és elérve az öntudatos egyéniesülést — szintén a felszabadult élet jelét mutatja. Nem öntudatlanul, mint a növény, nem is a normál testhelyzetében, hanem csak akkor, amikor kitérja karjait, hogy segítsen testvéreinek, és így az áldozati kereszt jelét formálja. A királyi szimbólum felragyog a belső emberben, amint az áldozat jele megjelenik a külsőben.

19. fejezet Emberből Adeptussá válás

Az élet és a forma kapcsolata — ami öntudatlan az ásványban, ösztönös a növényben és az állatban — az emberben éber tudatossággal nyilvánul meg. E hármasság beteljesedése az a faktor, amely az embert megkülönbözteti a természet ember-alatti birodalmaitól. Az ember az első mikrokozmosz Logosz és ezért meg kell tanulnia azt a művészetet — az élet és a forma vegyítését, valamint a szellem megnyilvánítását az anyagon keresztül —, amit a Makrokozmosz oly tökéletesen jelenít meg. Az emberi birodalom feladata, hogy tökéletesítse az anyag alakításának technikáját a szellem akarata által. Ennek beteljesítéséhez az szükséges, hogy az ember felismerje a Legfőbb-et, mint az Egy Alkotót, és minimális ellenállással, valamint maximális alkalmazkodóképességgel vegyen részt az Ő tevékenységében.

A tökéletes alkalmazkodóképesség megköveteli az akadályok megszüntetését a Legfőbb tevékenységének eredményeként felmerülő belső impulzusokkal szemben. Teljes önátadás szükséges ehhez a tevékenységhez, valamint folyamatos befelé hallgatás és figyelés, hogy az Egy Alkotó célja felfoghatóvá és végrehajthatóvá váljon. A külvilágtól való teljes függetlenség és a világi dolgok iránti tökéletes érdektelenség képességei elengedhetetlen

tényezők az Egy uralkodó Intelligencia és az egyéni emberi tudat közötti abszolút harmónia megteremtéséhez.

Annak, aki emberből Adeptussá akar válni, meg kell tanulnia szabadon és folyamatosan válaszolni a megvilágosodás és az intuíció impulzusaira, valamint azonnal és korlátlanul kifejezni ezeket az ösztönzéseket életvitelében. Gyakorolnia kell az ön-megvilágosodás tudományát és az intuíció művészetét, és végül mindkettőben szakértővé kell válnia. Minden cselekedete indítékának, minden munkája motivációjának kizárólag tudata belső birodalmaiból kell származnia, ahonnan a megvilágosodás és az intuíció ered.

Ezt elérve az Adeptus a kúp szimbólumával jellemezhető, ami egy mindent magában foglaló piramis, amely a központi tengelye körül megforgatva egy pörgettyű stabilitását mutatja. Ahogy pörög, a vonalak és szögek eltűnnek, a négyzet alap körré olvad, a kettő egyé válik. Ezért a kúp szimbolizálja az élet és a forma tökéletes összekapcsolásának művészetét. A forrás, ami a csúcs, az abból kiinduló vonalak, amik az oldalak, és az anyagi világ, ami az alap volt, egyé válnak, ahogy az egész piramis forog, tökéletes válaszul az alászálló élet hatására.

A kúp formáját és funkcióját először a szellemnek az anyagra gyakorolt hatása állítja elő. Az atom a valóságban egy kúp-alakú test, egy kavargó örvény az éterikus anyagban, egy energiát közvetítő tölcser. Kétféle atom van. Az egyiket a kiáramló energia formálja és a másikat a visszatérő. Az atom tölcseré öntudatlanul, gépiesen működik; az Adeptusé öntudatosan, de ugyanolyan tökéletességgel.

Magát a Naprendszert is legpontosabban egy tölcser alakkal lehet jellemezni. A legmagasabb dimenzióban egy hatalmas forgó kúp érzékelhető. Paradox módon minden irányban nyitott. A forgástengelye mindig a szemlélő felé mutat. Az alsóbb dimenziókban több tölcser jelenik meg, egyre növekvő számban, míg a fizikai szinten már minden atom egy tölcser, amelyek együtt alkotják azt a hatalmas tölcserét, ami a Legfőbb energiájának megnyilvánulási módja.

A Naprendszer szintén része a tölcserék egy nagyobb csoportjának, amelyek együtt egy hatalmas egységet alkotnak, Egyet a sok közül, egy Kozmoszt formálva. A Kozmoszok egy végső egységben egyesülnek, amely maga a mindent magában foglaló Teljesség.

A tölcser forma a Lét Intelligencia Aspektusának egy erő megnyilvánulása, amely mindent áthat, és jelen van minden világ összes atomjában. Ez a fejlődés különböző fokain álló egyedekben megtestesült intelligencia révén nyilvánul meg. Maga is egy Lény, bár olyan jellegű, amely felfoghatatlan az ember számára. Ő a Naprendszer Gondolkodója; az összes természetes folyamatban és azok mögött lévő irányító Értelem.

Ez a „Lény” minden forma Nagy Tervezője, a Minta Készítő, aki az archetípusokat építi, amelyek alapján minden formát készítenek és úgy alakítanak, hogy az élet egyre tökéletesebb hordozója lehessen. A rendszer archetípusai semmilyen értelemben sem különállóak a Teremtőjüktől, mert ezek az Ő Tudatának objektív megnyilvánulásai; szintén nem különállóak anyagi kifejezőiktől, a fejlődő formáktól. Ezek jelentik a kapcsolatot a Tervező tudata és a változatos formákban megjelenő objektív megnyilvánulások között; mindkettő lényegének szintézisei; módosult megnyilvánulásai az alkotói szándéknak, ahogy azok az absztrakt gondolatok köztös világában kifejeződnek.

A Nagy Tervező, Építész, Művész és Modellező, Aki a Legfőbb Matematikus is, minden világban mindenütt jelen. Az Ő archetípusai egyenletek, a teremtés képletei. Szintén Ő a Legfőbb Vegyész is, mert a kémiai elemek azok vegyülési képességével és képtelenségével szintén az Ő szoláris laboratóriumában végzett munkájának eredményei.

Ő a mindenütt jelenlévő elme; a mindent átható Értelem; a Törvény Érvényesítője, amely által a létezés célja teljesül.

20. fejezet Angyalok és Adeptusok

Eonikus munkájában a Legfőbb, mint Atya, Fiú és Szentlélek tevékenykedik; Ő a Teremtő, Fenntartó és Forma Alkotó; ebben az angyali seregek segítik, akiknek kettős feladata van: az élet felgyorsítása és a formák építése. Minden élő dologban a Legfőbb hármasság Aspektusa a felébredt öntudat mértéke szerint van képviselve. Az ásványvilágban alvó állapotban, ami a külső aktivitást illeti; a növényvilágban álomszerű állapotban; az állatvilágban felébredt állapotban és az emberben pedig a mentális öntudatosságot elérve. Az Adeptusban már teljesen kifejlődve és tökéletesen nyilvánulnak meg.

Az ásvány és növényvilágban a három Jellemző feladatait az angyali seregek helyettesként látják el az eddig még fel-nem-ébredt öntudat számára. A „Fénylő Lények” magasabb rangú képviselői e tulajdonságok tökéletes megtestesülései, amelyeket átadnak az alsóbb rendeknek egészen a természet-szellemekig, akik az alvó tudatot szolgálják és elősegítik a formák építését a természet ásványi birodalmaiban. A Legfőbb serkentő, ösztönző ereje az angyali seregeken keresztül éri el a kőben, ércben és drágakőben alvó tudatot, álmokat hozva és segítve az öntudat megszületésének folyamatát. Az angyali hierarchia ezt a szolgálatot korszakokon átívelően végzi, a szoláris élet és a bolygón való létezés hajnalától annak végéig, helyettesként látva el az öntudatos kapcsolat szerepét a tudat magasabb birodalmaiban lévő univerzális hármasság ereje, és az ásványvilágban bebörtönzött, öntudatlanul alvó Háromszoros Isten között.

A növényvilágban e szolgálatnak az eredményei sokkal közvetlenebbül láthatóak, mint az ásványiban. A növényi tudat és a növényi forma jobban reagál az ösztönzésekre, mint egy birodalommal lejjebb az ásványoké. Az ásvány szinte teljes egészében a Legfőbb és az angyali seregek erő aspektusára reagál. A növényi fejlődésben, ahol az érzékelés kialakul, mind a bennlakozó mind az angyali bölcsesség-aspektus szerepet játszik. Bennük az érzések birodalma angyalainak ösztönzése hatására megkezdődik az érzelmek ébredése.

Az állatvilágban, ahol az ösztönzésre adott válasz még nagyobb, a bennlakozó és az angyali elme hatását egyaránt alkalmazzák a Legfőbb intelligencia vagy tudat-aspektusán keresztül. Ez a magasabb befolyás az állatvilágra — elsősorban a kauzális szintről — a csoport-tudaton keresztül hat, de belülről, a monádikus élet áramlaton és a permanens atomon³² át működik. Ez magában foglalja az angyali közreműködést az egyéniség megszületésekor is.

Ebben a három birodalomban a természet-szellemek különösen aktívak, bár igen eltérőek az eredményeik. A föld-elem gnómjai a föld-szellemek változatos csoportjaival, fajaival és törzseivel együtt a Legfőbb és az angyali hierarchia erő-aspektusát képviselik. Ezt ők ösztönösen közvetítik és alkalmazzák építő munkájukban, amit az Univerzális Elme forma-alkotó készítésének hatására végeznek. Az Egy Intelligencia parancsa irányítja különböző tevékenységeiket, és az Egy Akarat sarkalja őket állandó cselekvésre.

Az angyali seregek e rendjei az Egy Akarat teremtő erejének megtestesülései. Minden cselekedetük természetes forma-alkotó befolyással bír, és olyan gyorsító erőt szabadít fel, aminek hatása messze meghaladja intelligenciájukat és fejlettségi szintjüket. Az ásványvilág alapvető molekuláris szerkezetei és kristályos képződményei egyrészt a kreatív energiának vagy a „Szó-erejének” a szabad anyagra gyakorolt hatására, másrészt a föld természet-szellem csoportjai vagy törzsei együttes „gondolaterije” által alakulnak ki. Az ő gondolaterijük az Univerzális Elmének és hierarchiájuk magasabbban fejlett tagjainak egy ösztönös „közvetítése”, amely az érzelmi és az éterikus világban igen hatásosan formaképző. Ezek a formák a végső szilárd ásványok modelljei. A természet-szellemek csoport-tudatába az Univerzális Elméből kerülnek át, ahol ezek a modellek archetípusként léteznek. Ezek élő

---

³² A hét szinten minden Monádhoz egyedi atomok kapcsolódnak. Lásd A. Besant: A tudat kibontakozása.

erők, alakformáló energiák, amelyek mindegyikéhez angyali rendek társulnak, akiknek vibrációs alaphangja vagy akkordja megegyezik az archetípus természetével.

Az archetípusok előkészítése és tökéletesítése rengeteg időt vesz igénybe a fejlődés minden új szakaszának megnyitásakor. Ezek az egymást követő korszakok alatt szintről szintre vetülnek lefelé az anyagi világok irányába. Ez a levetülés magában foglalja a jellegzetes hullámhosszon kibocsátott energiák ütközését az egyre sűrűbb anyagi síkokkal. Az angyali építők elnyelik és továbbítják a teremtő hang „Szó-erejét”, amely az adott szint anyagával ütközve kialakítja a jellegzetes vagy megfelelő formákat. A „Szó” továbbítása odavonzza az építő angyalok vagy természet-szellemek alkalmas rendjeit, hogy segítsenek a létrehozásban és később a formák tökéletesítésében. Végül a legsűrűbb szint elérésekor a nehezen formázható anyag is lassan felveszi a kívánt formát.

Feltételezhetően az angyali seregek és a természet-szellemek segítségével nélkül a teremtés folyamata a rezonancia törvényének lassú és automatikus működése révén menne végbe; de az ehhez szükséges idő nagymértékben növekedne. Olyan fejlődési rendszer is elképzelhető, ahol ez a segítség hiányzik, és olyan is ahol sokkal hatékonyabb. Ezért igaz, hogy mivel tökéletesen megtervezettek, a Természet folyamatai magukban is tökéletesek. Mégis, legalábbis ezen a bolygón, és bizonyára az egész Naprendszerben, az angyalok szolgálata megtörténik, siettetve az isteni terv beteljesülését.

Az állati fejlődés célja az egyéniesülés, aminek beteljesülését az emberi Ego megszületése jelzi. Ezután az angyali szolgálat az emberiség számára nagyrészt a testek felépítésére és fenntartására, valamint a tudat mechanizmusának létrehozására és beállítására korlátozódik. Az ember rendelkezik az erővel, amivel egyedül folytathatja fejlődését a következő fázis eléréséhez; nem szorul külső, nem-emberi közbenjárásra belső fejlődéséhez. Az egyes emberek és az angyalok közötti természetükből fakadó rezgés-különbség általában túl nagy ahhoz, hogy lehetővé tegye a belső szinkronizációt.

Az egyéniség a megszületésénél sajátos emberi alaphangra tesz szert. Bár angyalok működnek közre a születésnél, segítik a testek építését és behangolását, mégis amikor az emberi Monád az első hangot megüti — kifejezetten emberit választva —, akkor az ember már csak emberrel tud szinkronban rezegni. Így az emberi Ego megformálása után a spirituális segítség nyújtása azok feladata lesz, akik az emberi evolúció Ösvényén már előrébb tartanak.

Ahogy az erő, az élet és a tudat eonikus fejlődése során az ásványi, növényi és állati birodalmakban segítséget kap, ugyanígy az emberi birodalomban a gyermekkorú emberiséget az Idősebb Testvérek vezetik és inspirálják. Az emberiség földi életének kezdeti szakaszában Nagy Urak, magasan fejlett Adeptusok tanítványaik társaságában érkeztek a Vénusz bolygóról,³³ hogy elvégezzék ezt a feladatot. Az állati élet már elérte az emberré válás szakaszát, angyali segítséggel a kétlábú emberi forma is kifejlődött, de a kapcsolat a felébredt értelemmel, amely elengedhetetlen az újszülött háromszoros Én sikeres önkifejezéséhez, még hiányzott.

A Vénusz Urai az emberi fejlődés szakaszát már maguk mögött hagyták, az Ő mentális fejlődésük már befejeződött. Ezért másokban is meg tudták gyújtani az elme tüzét, amely Bennük tökéletesen fénylett. Az ember mentális eszköze az archetípus mintája alapján angyali segítséggel épült; de zene nem hangzott fel a mentális tudathordozó négy-húrú lantjáról, mert az újszülött Ego nem tudta hogyan kell megszólaltatni a húrokat. A Láng Urai a Vénuszról kettős feladatot végeztek el; behangolták az emberi elme lantját a Földön és megszólaltatták rajta az első hangot, ráébresztve az emberi Ego-t az elme eszközének ismeretére. Ettől kezdve Adeptus Tanítók vezették a gyermekkorú emberi fajt és még mindig

---

³³ Lásd A. Besant és C.W. Leadbeater: Az emberiség múltja, jelene és jövője.

Ők vezetik. Látható Jelenlétüket, mivel már nem szükséges, régen visszavonták és azóta a Szeretet Urának³⁴ ritka látogatása kivételével, az emberiséget láthatatlanul vezetik.

Az emberi fejlődés spirális utat követ, és amikor az anyagi fejlődés ciklusa a végéhez közeledik, az ember belép a spirituális növekedés új ciklusába, amelyben ő olyan, mint egy „kisgyermek”. Spirituális gyermekkorában ugyanúgy, mint az emberi fajnál az ősi időkben, külső segítséget kap, és Tanítóját ismét szemtől szembe látja. A külső útmutatás megismétlődik a spirituális kibontakozás ciklusában, és a Tanító és tanítvány kapcsolata újra létrejön.

„Amikor a tanítvány készen áll, a Tanító megjelenik.”

BEFEJEZÉS: Béke és Szépség

Tisztaság, erő, stabilitás — ezek alkotják az egyetlen hármast, amelyen a lélek megingathatatlan békéjét létre lehet hozni. Béke, nyugalom, egyensúly — ezek alapvetően fontosak a lélek jólétéhez. Ezek nélkül az élet hiábavaló, az eredményei megsemmisülnek, a siker csak egy álom. Csak nyugalomban lehet a lelket táplálni, csak csendben lehet az egységet elérni. A belső csend biztos menedéket nyújt, biztonságos kikötőt, áthatolhatatlan védelmet a külső zajjal szemben. A külső zaj állandó ösztönzésül kell, hogy szolgáljon a belső béke eléréséhez.

Az univerzális éjszaka sötétségében szoláris világok születnek. A föld sötétségében magok csíráznak és növények születnek. Az anyaméh sötétségében formálódik a gyermek teste. Az abszolút sötétségből Napok, bolygók, növények és emberek lépnek ki a fénybe. Ezt követően mindegyik saját fényével világít, amely a teremtő éjszaka sötétségében lobbant fel. Ugyanilyen a lélek csendes megvilágosodása, mert spirituális jelentőségükben a sötétség és a csend eggyek.

A nyugati világban a lélek növekedését a zaj gátolja. Keleten értik a csend jelentőségét, ismerik a béke erejét, és ott még csendes élet élhető. Nyugaton minden léleknek meg kell teremtenie a csendet a maga számára és meg kell tanulnia abban tartózkodni. A zaj megzavarja a lélek szépségéhez szükséges alapvető harmóniát. Eltorzítja a növekvő formák alakját, elpusztítja a szeretetreméltóságukat megrongálva az Univerzális Elme és az archetípus modell közötti ’vonzódást’, és gátolja a forma kialakulását a világ műhelyében. A számtalan erő, amelyet a Legfőbb Művész alkalmaz, a közreműködő szellemek, amelyek ezeket irányítják — kicsi és hatalmas, öntudatos és ösztönös intelligenciák, a kozmosz és az atomok építői — mindezek a ritmustól függenek, a teljes ráhangolódástól, hogy tökéletes lehessen a kivitelezésük eredménye.

Az összhang hiánya csúnyaságot termel. Nem a békés emberi élet édes harmóniáival, az emberi munka hangjaival, a beszéd dallamaival, sem az ember-alkotta de békésen és az Istennel békében lévő csendes elme által alkalmazott és irányított dolgokkal van baj, mert ezek a lélek örömejéhez édes kíséretet adnak. Hanem a mesterséges élet mesterséges hangjaival, a disszonáns hangokkal, amelyeket a nyugtalan, lázas és természetellenes tevékenységek okoznak, mert ezek csúnyaságot szülnek és tönkreteszik a békét. Azoknak, akik arra kényszerülnek, hogy ilyen körülmények között éljenek, meg kell tanulniuk ellensúlyozni ezeket a belső béke kifejlésztésével, szilárdan megalapozott tisztasággal, erővel és határozottsággal.

A spirituális megvilágosodást nem lehet elérni csend, összeszedettség és belső béke nélkül. Ezért a törekvőnek, tisztának és szilárdnak kell lennie, mert a tisztaságban és a szilárdságban béke lakozik.

---

³⁴ A nagy világvallások alapítója.

Bár az örök élet a valóságos és a mindennapi világi élet a valótlan azok, akik a spirituális ösvényen haladnak semmilyen értelemben sem mentesülnek a mindennapi élet kötelezettségei alól, és közvetlen világukat páratlanul széppé kell formálniuk. Úgy kell tekinteniük az életet, mint egy műalkotást, amit napról napra egyre szebbé kell tenniük.

Minden emberi élet része a nagy műnek, amelyet a Legfőbb Művész folyamatosan teremt. Az Ő munkájának tökéletessége az emberi élet tökéletességén múlik. Amikor az ember az életét csúnyasággal rontja el, a Legfőbb Művész élete is megrongálódik. Amikor az ember lealacsonyítja magát, Őt is lealacsonyítja, mert csak Egy Élet van, és Egy Műalkotás.

Ezért a viselkedést nem lehet figyelmen kívül hagyni, sem az erkölcsöt nem lehet elhanyagolni. Az erkölcs rendkívül fontos, mert nincs tökéletes szépség a legnemesebb erkölcsi eszméken alapuló tökéletes viselkedés nélkül. Ez az igazság az élet minden területére vonatkozik, a nagyra és a kicsire egyaránt, egy élet munkájára ugyanúgy, mint a napi rutinra, az „éveinknek számára, ami legföljebb hetven” (Zsolt. 90:10), és az egyes napokra és órákra, amikből ezek az évek állnak.

A szépség nélkülözhetetlen az élet szabad kifejeződéséhez; a csúnyaság akadályozza ennek beteljesülését. A szépségnek meg kell nyilvánulnia és az új kor alaphangjává kell válnia. Ez a kulcs a boldogsághoz, és enélkül az élet elbukik, a civilizáció elporlad, a faj kihal, és az egyedek semmivé lesznek.

A szépség az eljövendő napok evangéliuma. A művész számára ez a tudás nem újdonság; az államférfi, a pedagógus, a tudós és a pap számára azonban még csak egy távoli ideál. A nemzetek életének alakítóiként rá kell venni őket, hogy meglássák a szépség létrehozásának alapvető szükségességét minden civilizált közösség központjában és peremterületein is. Így lehet a nemzeteket a materializmusból a spiritualitás felé vezetni. A szépségnek kell kézen fogva vezetni őket. A Valóság alapvetően gyönyörű, és a szépség felé törekvés az a lépcsőfok, ami a Valóság kereséséhez vezet.

A szépség a Legfőbb életének Univerzális megnyilvánulása, amely mindenütt jelen van, amely az Egység a sokféleség mögött, és amely az Igazság valódi szülője.

VÉGE